

LO

PEDRÍS

39

abril 2010

www.lopedris.com *Butlletí trimestral d'informació* **VILAPLANA**

LO PEDRIS

Edita: Lo Pedris

Coordinació

Carme Abelló
Adela Blasi
Josep de Las Heras
Montse Ferré
Josep M. García
Hilari Juanpere
Lídia Juanpere
Jordi Mariné
Josep Mestre
Josep Pujals
Teresa Serra
Mei Salvat

Correcció

Dolors Joanpere
Francesc Mariné
Jordi Serra
Òscar Aymamí
Carme Maigí

Col·laborador

Pep Pelat és Òscar
Aymamí

Prensa on-line

Raquel Virgili

Portada

Jordi Huguet Macaya

www.lopedris.com

Composició i Impressió

sbm

D.L. T-1553-2000

Tirada 500 exemplars

Preu: 2,50 Euros

Lo Pedris és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedris no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles i opinions ni s'hi identifica.

LO PEDRIS

Editorial

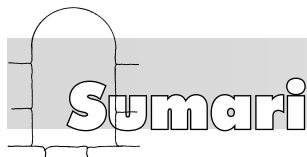
Redacció

Quan vam començar a editar Lo Pedris, no pensàvem en la feina, ni en els mals de caps econòmics que comportava, tan sols teníem una gran il·lusió per tirar endavant el projecte.

Ara que aviat farà deu anys d'aquell primer número, el temps, el cansament i les circumstàncies del moment ens varen empènyer a escriure una carta adreçada a tots vosaltres, en la que us demanàvem ajuda a tots els subscriptors per tal de poder alleugerir les tasques de cobrament i perquè, els que no ho fossin, s'hi apuntessin. Aquestes dues peticions eren força importants per nosaltres per tal de poder seguir duent a terme la publicació de la revista, i hem de dir que no tan sols hem trobat una molt bona resposta per part vostra, sinó que, a més a més, ens heu donat una injecció de moral enorme, gràcies a les vostres paraules de suport i encoratjament per tal de que seguíssim tirant endavant aquest projecte col·lectiu anomenat LO PEDRIS.

El fet de tirar endavant la revista no és possible sense la vostra col·laboració. Número a número tenim articles vinguts de diferents indrets, amb els vostres comentaris, les vostres aportacions i també les vostres crítiques, fent així possible que el projecte sigui una realitat any darrera any. Així doncs, al cap de deu anys, podem seguir tenint la il·lusió intacta novament.

Gràcies a tots vosaltres.

Editorial	2
Vilaplanencs exteriors Josep m. Fernando Villasevil Escofet	3-5
Qüestionari El passeig de la Mussara	6-7
Lo Pedris enceta l'any del seu desè aniversari	8
Parròquia de Santa Maria Records del 250è Aniversari	9
Municipi Plataforma Vilaplana Decideix	10-11
Rutes per caminar Traversa del Montsant i II	12
De cinema Tots a la presó	13
D'on és?	14
HISTÒRIES DELS MAQUIS, QUICO SABATÉ	15
Opinió El Pere que jo he conegut	16
El far d'Arenys de Munt	17
Vilaplana endins	18
Salut natural	19
El joc i la salut (I)	20
Notícies Unió de Pagesos abandona la Junta de preus de l'avellana	20
L'artista Salvador Junapere exposa a la galeria Pinyol de Reus	21
Vilaplana, plaça de vuit	22
Senyalització turística a Vilaplana	23
Esports Carles Duran, nou pilot de circuits	24-26
Història de la UE Vilaplana a la 3a territorial (Vpart)	27
Tradicions El rastre del 2010	31
L'escola	31
En Salvador Juanpere i la Mariona Quadrada complementen de forma magistral art i cuina per a delícia dels nostres alumnes	29
La Fresca	30-31
7a Galeria	31

Josep M. Fernando Villasevil Escofet

Hoteler

✍ *Raquel Virgili*

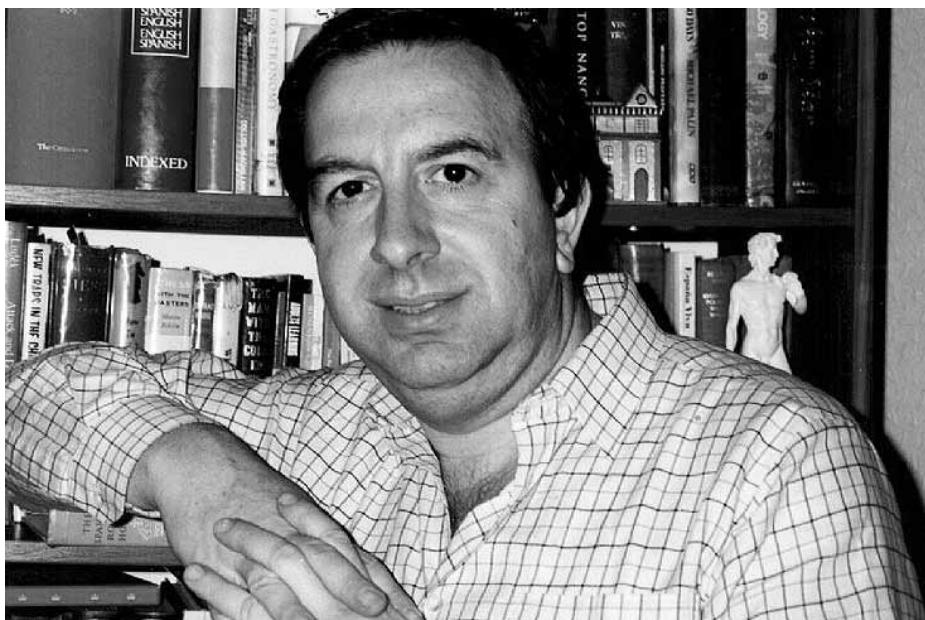
Sovint, aquí diem que *Vilaplanencs Exteriors* són els que viuen més enllà dels turons que envolten el poble. El nostre convidat d'avui no tan sols aconsegueix aquest requisit, sinó que encara viu molt més lluny, cap al nord, a les illes britàniques. Descendent de cal Jaumet del Cafè, de bon grat ha accedit a explicar-nos els seus records.

Com va ser que, sent un taragoní descendent de Vilaplana, va fixar el seu lloc de residència a Londres?

Simplement vaig decidir canviar d'aires i venir a Anglaterra. De fet, hi vaig venir perquè m'agradava molt estudiar i practicar l'idioma anglès, que ja havia estudiat al British Institute de Barcelona, durant 5 anys, i on em van donar el títol per la Universitat de Cambridge. Emigrar a Anglaterra era com un impuls de fugir, per independitzar-me o potser també per deixar endarrera l'angoixa per la injusta mort de la meua mare, encara jove per deixar-nos.

Així, com aquell que diu, de la nit al dia es va veure en un altre lloc, amb uns altres costums i un idioma diferent. Li va ser molt difícil adaptar-s'hi?

Gens, en absolut. Ja dominava l'idioma i, seguint la tradició familiar, de seguida vaig treballar de segon màitre d'hotel. Però al cap d'un any d'estar aquí i tornar a Tarragona per unes vacances, me'n vaig adonar que el que m'agradava era viure a Anglaterra. A principis dels anys 70 es notava una diferència considerable entre els dos països, democràtica, estructural i econòmicament parlant. Espanya encara no havia entrat al

Josep Ma Fernando Villasevil

A Vilaplana s'hi viu com un anglès. Cadascú viu a la seva caseta, amb el seu jardí, i no en pisos, com a la ciutat

Mercat Comú i molts espanyols anavem a treballar a Londres per guanyar-nos la vida. En aquella època, la contractació laboral era molt diferent de la d'ara. Vaig veure joves espanyols, qualificats de metges o d'arquitectes, que emigraven a Anglaterra amb contractes laborals com a tals i que, en el seu lloc, els posaven a fregar plats als restaurants de Londres. Actualment, els professionals espanyols estan ben valorats i respectats com cal, especialment després de la incorporació espanyola a la UE.

Així que fa prop de 40 anys que viu a Anglaterra. Sempre ha treballat al sector hotelier?

Sí, aviat farà 40 anys que visc a Anglaterra. Des de llavors segueixo vivint a la mateixa casa, a la part NW de Londres, una bona zona prop de Hampstead. Gairebé sempre he treballat al sector hotelier però, com que sóc una persona inquieta, al cap de poc vaig voler canviar de professió i vaig treballar un temps en una companyia de golf, on també canalitzaven turistes anglesos cap al sud d'Espanya, cap a Estepona i Marbella, quan aquestes ciutats van començar a créixer en popularitat. Però, més tard, vaig retornar a les meves arrels, el que era el meu, a l'hosteleria: A mi sempre m'ha agradat comunicar-me amb el públic i, a més a més, hi guanyava més diners. Vaig estar també en restaurants italians, on vaig aprendre bastant l'idioma i, últimament, també vaig treballar com a principal majordom a la Societat de Notaris i Jutges, els que es vesteixen, per exercir davant les Corts, com els que surten a les pel·lícules angleses, amb el perruquí.

Londres és una ciutat molt gran, populosa i glamurosa. Dedicant-se a aquesta professió potser va conèixer personatges coneguts.

Sí, sempre es pot veure gent popular per Londres. Degut al meu ofici he tingut l'oportunitat de servir gent famosa com Sofia Loren i la majoria d'actors anglesos coneguts, també polítics i algun membre de la família reial, tot i que amb aquests últims no vaig tindre ocasió de parlar-hi, és clar. Però de qui tinc millor record és de Harrison Ford, amb qui fins i tot vaig fer una bona amistat mentre ell estava rodant la pel·lícula Star Wars. A més a més vaig fer amistat amb jugadors de la selecció anglesa de futbol dels anys 60, que eren campions mundials, principalment amb Geoff Hurst, Bobby Moore i Martin Peters, que venien al meu restaurant molt sovint. Sí, he tingut sort de conèixer molta gent interessant que ara, de fet, trobo a faltar moltíssim, perquè estic prejubilat.

Si laboralment ja no està en actiu, en què ocupa el seu temps, quines són les seves aficions?

M'agrada molt llegir, tinc una gran quantitat de llibres a casa, a cada habitació. M'interessen els temes d'història, de literatura i d'art. Tinc amics, amb qui puc parlar en cinc idiomes diferents. Ara visc sol, però durant 20 anys vaig viure amb una noia anglesa, que, desgraciadament, va morir d'una malaltia incurable fa uns anys. No tinc fills. Des que em va faltar la companya no m'he preocupat gaire de trobar una altra parella, tot i que sí que tinc amics, com és natural. Actualment jugo molt als escacs i, de fet, entro en competicions. Com a anècdota, recordo que aquest estiu passat, al centre de Trafalgar Square, de Londres, van muntar un escacs gegant i hi vaig competir i, davant de molts espectadors vaig guanyar la partida; va ser emocionant sentir els crits de molts turistes espanyols donant-me ànims. Com a premi em van regalar un cupó per adquirir unes sabates de pell, a una botiga d'Oxford Street, per un valor de 95 lliures (uns 110 euros), uf...! No m'ho esperava això. Però a la tenda em van dir que eren unes bones sabates, garantides per a dos anys. Londres és una ciutat encantadora, romàntica i amb molta història i, a mesura que em faig més gran, encara m'agrada més tot el d'aquí i el caràcter anglès.

Estem parlant molt de com viu a Anglaterra, però les seves arrels són a Catalunya...

Sí, de fet porto més anys vivint a Anglaterra que anys he viscut a Ca-

Davant del Pont de la Torre de Londres

talunya, però el catalanisme el porto sempre molt a dins meu i no l'oblidaré mai. Sovint escolto Catalunya Ràdio i, fins i tot, de vegades hi he parlat en viu, normalment per temes d'interès del país britànic. Me'n recordo que en una ocasió una persona reclamava per què a Anglaterra es condueix per l'esquerra i per què volen ser diferents de la resta del món. Els vaig contestar que hi ha, de fet, uns 74 països al món que condueixen per l'esquerra, com a Anglaterra. I que cada país és diferent i ens hem de respectar els costums i no criticar-los. Jo he defensat moltes vegades les tradicions i maneres de fer angleses en debats fora del país. No és bonic davaluar un país i la seva gent per culpa de una minoria que vénen una setmana de vacances a Salou, a desfogar-se de la vida laboral rutinària. Gran Bretanya és una gran nació i la seva gent molt intel·ligent i educada. Això sí, enyoro molt el menjar mediterrani, però també vull fer un incís: en els últims vint anys els anglesos han après de la cuina europea i, a través de la Unió Europea i de les facilitats existents entre els països integrants, ja es poden comprar productes espanyols o italians als supermercats, cosa impensable quan vaig arribar el 1972.

Vostè va néixer a Tarragona, però la seva mare era de Vilaplana. Quins són els seus primers records del poble?

Els meus avis materns van decidir adquirir un negoci a Tarragona, el maig

de 1923, a la plaça dels Carros de Tarragona. Abans es deia *Cafè del Puerto* i els meus avis li van canviar el nom i va passar a ser l'*Hotel Restaurant Miramar*. Allí és on vaig néixer jo i on la història comença. Durant les vacances d'estiu tenien tanta feina mirant de fer diners amb els primer estrangers que venien a Espanya de vacances, que amb el meu germà Jaume i una senyora que ens cuidava, que estimàvem molt, la Fania, ens traslladàvem a una casa de Maspujols durant l'estiu, per a no fer nosa a l'hotel. Més endavant, més grandets, vam anar a Vilaplana a casa de la tia Palmira, que vivia allà on havia estat l'antic cafè dels meus besavis. Al principi vam enyorar molt la riera de Maspujols, la seva extensió, el camp obert i els seus pins, on jugàvem moltíssim. Vilaplana al principi la vam trobar una mica tançada i fosca i, poc habituats, ens semblava que les muntanyes ens havien de caure al damunt. Però, de mica en mica, ens hi vam acostumar i vam fer molts amics; també hi jugàvem amb els cosins del poble i amb els que pujaven durant l'estiu. La meua família va treballar molt, però també vam viure molt bé, considerant el franquisme, la pobresa i la manca de recursos d'aquells anys.

Un dels records que tinc d'aquells temps és haver tingut la sort de jugar a futbol amb els germans Mora. El Pere Valentí feia cada parada, d'un costat a l'altre del pal, increïble! Com a anècdota, recordo que, de més gran, vaig

portar a Vilaplana un equip de futbol de Tarragona. El Vilaplana estava més que ben reforçat, amb jugadors del Reus, i ens van donar una pallissa tal, que al cap de mitja hora de partit nosaltres ja estàvem per a l'arrastre.

Així que, tot i ser tan anglès com català, té un munt de records a Vilaplana...

És clar! Per part de la mare tota la família és d'allà. Els meus besavis eren Pantaleó Martí Bidó i Josepa Roig Aixalà, i on ara hi ha les oficines de la Caixa Rural, al primer pis, els meus besavis hi tenien el cafè del poble. L'àvia m'explicava que el seu padrí, l'avi Salvador Roig, era de la Mussara.

Els besavis van tindre diversos fills, sis dels quals van sobreviure: l'oncle Jaume, el barber, (grosset, baixet, amb un bigoti enorme, que tenia la barberia als baixos de la casa dels besavis). Es va casar d'una manera curiosa:

va posar un anunci al *Diari de Catalunya* (no hi havia Internet aleshores, he,he...) i va trobar una núvia, la Palmira, de Puigcerdà. Me'n recordo d'ella amb el seu accent gironí, tan bonic. No van tenir fills. Després hi havia la tia Tuies, del cal Punissó, que va tenir sis fills; l'oncle Sebastià, que va anar a treballar a Sabadell i tampoc va tenir fills; la tia Maria, de cal Vermell, que en va tenir dos: l'oncle Sebastià i la tieta Pepita; l'oncle Ramon, que també va anar a Sabadell, com el seu germà, on van obrir un restaurant anomenat *L'Arrahona*, i tampoc va tenir descendència i, finalment, la meva àvia Mercè, que va conèixer el meu avi al restaurant de Sabadell, i que van tenir quatre fills: la meva mare Mercè, el tiet Santiago, el tiet Antonio i l'Angelina, que va morir amb tres anys, a causa de les cremades que es va produir quan va caure d'esquena a una paella amb oli ro-

Al costat de l'emblemàtic establiment Harrods

ent on es fregien patates, al foc de terra.

De tant en tant, fa alguna escapada fins a Vilaplana?

Sempre que puc vaig a Vilaplana, pero ja ha canviat l'ambient que trobava abans. Ja no hi ha els típics pregons pel carrer, els pagesos ja no van amb els carros carregats tornant del tros, amb el soroll i la pols que aixecaven els cavalls, rebufant pel nas de cansats, etc. No hi havia quasi cotxes i quan un entrava al poble, les dones sortien al balcó a veure qui era. Me agradava fer petar la xerrada amb el Pep Bidó, el fuster, i el seu fill. Aquesta gent no haurien de morir-se mai, eren entranyables i bona gent, i els trobo a faltar moltíssim. La vida s'ha modernitzat, però jo enyoro molt el passat.

Què li ve al pensament quan recorda Vilaplana?

M'encantaria viure a Vilaplana. A Vilaplana s'hi viu com un anglès. Cadascú viu a la seva casa, amb el seu jardí, i no en pisos, com a la ciutat; l'hivern és de clima fred i sec com el de Londres, amb muntanyes retallades que em recorden les d'Escòcia. Aviat serà el moment de decidir-me, de si retornar a les meves arrels o continuar com estic.

Així, hi ha la possibilitat que algun dia s'instal·li al poble?

Hi havia un polític espanyol, intel·lectual del segle disset, Diego Saavedra Fajardo, que deia: *"La renovació dona perpetuïtat a les coses que, per natura, són per si mateixes passatgeres; un jove mai demostra la seva millor capacitat si sempre es queda immòbil al seu país. A fora, ell perdrà aquella actitud aspra i intolerant que li era natural"*.

Com els anys passen tan ràpid, mai se sap què serà del meu destí, però a vegades, a la nit, tinc un somni difús que em parla amb il·lusió d'obrir una petita escola d'anglès a Vilaplana. De tenir un cotxe a la porta de casa i, amb ell, baixar fins al mar. No ho sé, és molt complicat, tot i que penso que els del poble som catalans amb ganes de triomfar. Espero tenir el més important, salut per portar-ho a terme.

L'entrevista, degut a la distància, s'ha fet per Internet. Tot i així, el Josep Maria ho ha fet tan fàcil, i és una persona tan càlida, que no em costa gaire imaginar-me fent les preguntes com si haguéssim estat asseguts a la sala de casa seva, envoltats d'un confortable aire anglès i prenent una tassa de te.

C. Casal, 3 - Tel. 977 815 652 - 43380 **VILAPLANA** (Baix Camp)

Jordi-Esteve Gómez

Roser Queralt Mestre

La Redacció

L'entrada d'un poble és la cara amb la qual aquest ens dona la benvinguda.

A l'anterior número de Lo Pedris s'hi planteja una idea a favor de fer aquest emplaçament una mica més agradable, entenent que no hagi de ser un vial més de circulació per als vehicles sinó més aviat per als vianants.

Adecantar i acomodar aquesta localització de manera que esdevingui lloc de passeig i poder comunicar-lo amb el camí vell del camp de futbol o reduir l'impacte sonor del nus de carreteres proper, forma part també de la proposta que s'hi fa.

Et sembla correcta la idea de la recuperació del Passeig de la Mussara com a entrada principal al poble i lloc de passeig, més de cara als vianants que no pas als vehicles?

Quines mesures et semblarien més adients a fi d'aconseguir una millora en aquest indret del poble? Creus que són viables les propostes esmentades?

1. Durant els cinc mesos que portem a la vila, cada cop que s'ha fet esment del Passeig de la Mussara, m'ha costat força associar-lo al lloc que realment és. Perquè de passeig, en té els arbres i l'amplada, i poca cosa més. El principal problema és l'excés de vehicles aparcats, pràctica que, d'altra banda, trobo totalment comprensible. La disponibilitat d'un espai d'aquestes característiques, harmoniós i amb personalitat pròpia, és un bé imprescindible per al teixit social i cultural del poble. I la proposta de recuperar-lo, és una idea magnífica.

2. Les mesures proposades em semblen molt assenyades: tractar d'aminorar l'impacte entre el tràfic rodat i el de vianants; buscar una disposició dels elements urbans que estimuli el lleure i el diàleg i es presti a les activitats culturals potencials que s'hi puguin arribar a desenvolupar, i prolongar-lo per tal que convidi al plaer de tombar i de relaxar-se, serien pràctiques senzilles però efectives per a millorar una mica més el nostre poble, tot demostrant l'amor que l'hi tenim.

■ ■ ■

Potser no soc la persona més adient per respondre perquè, com ja sabeu, jo hi visc.

Però mira, potser pel fet d'haver-m'hi fet gran, hi he pensat moltes

vegades en com es malmet aquest espai. Diria que és l'únic carrer del poble que es pla, que (quan no hi han cotxes) no té barreres arquitectòniques i tant la gent gran com els més petits i poden passejar amb molta comoditat.

Hi posaria algun arbre més, més bancs, i fins i tot una font. Tot això amb un bon projecte, eh? (Que no per bo ha de ser car)

I ara si em deixeu somiar, ... me l'imaginaré essent veritablement un passeig per poder-ne gaudir passejant, reposant seient en un banquet, jugant o potser he de dir veient com juguen, fins i tot fent-t'hi alguna revetlla, en definitiva ... una bona àgora per tothom!

En quan al tema d'allargar-ho fins al camp de futbol penso que és més que necessari, no he entès mai com és que l'Ajuntament no va exigir aquest arranjament quan van fer la carretera. Anar a jugar al camp de futbol s'havia fet tota la vida. Ara no ve gens de gust perquè com que no hi ha voral has d'estar pendent dels vehicles. És molt perillós.

Tot és pot fer, si hi ha la voluntat

■ ■ ■

Comercial ROSAN

Pedrera del Coubí, 5 - Tel. 977 317 154 43206 REUS

MOQUETES

PINTURES

ESMALTS

VERNISSOS

COLES

PAPERS PINTATS

BROTRES

El passeig de la Mussara

Eloi Balcells

Abans, quan els cotxes eren escassos i la comunicació entre pobles també ho era, m'imagino jo, que l'arribada d'un cotxe al poble era d'alguna manera un cert esdeveniment.

Crec que la majoria dels pobles propers, en aquella època, organitzaven el seu accés a través d'un vial, normalment anomenat passeig, que unia el nucli urbà amb la infraestructura d'accés, la carretera.

Actualment l'accessibilitat a qualsevol poble és quelcom ja molt superat, i l'arribada dels cotxes ha passat de ser un esdeveniment a un problema de mobilitat.

A Vilaplana, el passeig -de la Mussara, és avui, un carrer que desemboca abruptament contra una rotonda i els vianants que hi passegen es troben, al final, sortejant els cotxes que hi circulen.

És evident, al meu entendre, una manca de plantejament urbà de les coses que afecten al poble.

La rotonda que dona accés al poble, no està pensada de manera de fer-la compatible amb un possible ús peatonal sino que és tan sols una cruïlla de carreteres.

Una gran oportunitat perduda en aquest sentit és la redacció del Pla d'ordenació urbanística municipal en el qual s'havien d'haver plantejat les solucions per integrar el passeig de la mussara en el teixit urbà.

Jaume Cabré Salvat

El passeig de la Mussara, abans la "carretera", continua sent l'entrada principal de Vilaplana i això, malauradament, comporta unes servituds inherents a la condició de ser l'entrada principal del municipi. No podem oblidar l'encert de corporacions anteriors tant en l'obertura com el posterior condicionament d'un nou accés per l'antic camí d'Alforja, que juntament amb el del carrer Jaume I (rasa de la Bàrbara) han suposat una disminució més que considerable del trànsit rodat per l'esmentat passeig.

El Pla d'Ordenació Urbanística de Vilaplana (POUM) aprovat definitivament l'any 2007 preveu la construcció d'un nou accés a l'alçada del carrer verge de Montserrat i millorar el del carrer Jaume I, que contribuiran, quan es facin, a redistribuir el trànsit per dins el casc urbà

El POUM també contempla crear dues zones verdes a banda i banda de la carretera de La Selva. Una situada a la part esquerra, que està previst que enllaci amb el camí de Mascabrers i l'altra, a la dreta, que connecti el poble amb el camp de futbol. Quina llàstima que quan es va fer la carretera, no si pensés, perquè aleshores la solució era més fàcil que no pas ara.

Per tal de donar una visió esponjada i la sensació d'espai obert i sense entrebancs, i no només al passeig de la Mussara, fora més que desitjable anar canviant l'hàbit d'alguns veïns/veïnes que aparcuen els seus vehicles en qualsevol lloc i de qualsevol manera i si pot ser davant de casa seva millor, encara que no sigui possible, malgrat que avui ningú pot dir que no hi ha prou places d'aparcament, estratègicament ubicades i amb capacitat suficient per encabir-hi, també, els vehicles mal aparcats.

Estic convençut que si anéssim polint aquestes disfuncions, és a dir, aparcant en els llocs previstos i adequant la velocitat dels vehicles a les característiques dels nostres carrers i continuéssim, amb la política encetada els darrers anys de plantar arbres, col·locar jardineres, bancs, papereres, senyals turístiques i de circulació en els llocs adients, dignificant els accessos al municipi, recuperant i netejant camins per anar a caminar i/o passejar, incorporant noves àrees de lleure, com podria ser una a la finca que abans era de l'Eugeni, un altra a la font de les Creus i també a la zona del nou dipòsit d'aigua, tot plegat milloraria la imatge que avui podem tenir dels nostres carrers, places i racons de Vilaplana i de l'entorn que ens envolta.

Adela Blasi

El fet de ser l'entrada del poble, que hi hagi la cooperativa, els malecons, el local dels caçadors...fa que sigui un espai de trobada i compartit per molts veïns i és precisament això el que més ens agrada d'aquest carrer.

Tots els usos i activitats que s'hi fan són compatibles. Creiem que es podria millorar i ampliar aquest ús públic si és fes un esforç per reduir la velocitat dels vehicles que hi circulen, reduint d'aquesta manera el soroll i el risc d'accidents; reposar els arbres que falten que formen el passeig i que fan aquella ombra tan agradable a l'estiu; col·locar el mobiliari urbà necessari per a contribuir i reforçar la idea de passeig. També seria necessari garantir la neteja periòdica del carrer.

En definitiva és l'únic carrer de Vilaplana que porta el nom de "passeig", pensem que tothom en podria gaudir molt més si és fes un esforç per millorar-lo.

LO PEDRÍS ENCETA L'ANY DEL SEU DESÈ ANIVERSARI

La Redacció

Benvolguts lectors!

Quan a la tardor del 2000 vam començar aquell primerenc projecte cultural que vam anomenar *Lo Pedrís*, crec que ben poques persones podien pensar que la seva singladura seria tan llarga en el temps. I vist des de la distància d'aquests deu anys, si us he de ser sincer, ni tan sols entre els més optimistes d'aquell novell equip de redacció, entre els que un servidor s'hi comptava, la veritat és que, probablement, tampoc no hauria pensat poder aconseguir-ho. I més encara, si tenim en compte la experiència vital de la resta de projectes culturals, informatius o literaris, en lletra impresa, que s'han esdevingut a Vilaplana, com ara *La Teia*, *La Plana*, *La Bola*, *Cronosport*...

A tot això, cal afegir-hi, és clar, la nostra inexperiència com a redactors i la dificultat de trobar sobre què informar i com oferir-ho als nostres lectors; de forma que tothom, malgrat la diversitat ideològica que ens caracteritza com a poble, ho hagués pogut trobar interessant, digne o adient. I sobretot, que qualsevol persona del poble o de fora vila hagi tingut sempre al seu abast un instrument des d'on poder participar o col·laborar amb nosaltres d'una manera o altra. I així, en definitiva, aconseguir, des dels seus orígens, una plataforma cultural àmplia, diversa i, alhora, comuna, amb la qual tothom s'hagi pogut sentir identificat d'alguna manera.

Tanmateix, a base treball, constància i bona voluntat, aquell grup d'entusiastes vilaplanencs, que ens vam proposar fundar i tirar endavant aquella revista que enguany enceta una dècada, hem aconseguit, amb més o menys encert, un fet inqüestionable, i no gens fàcil, que

és entrar 39 *Pedrissos*, estació rere estació i de forma ininterrompuda, en cada una de les vostres llars. Una revista que esperem que, amb el pas del temps, a més a més de passar el llinar de les vostres cases i de reposar a les vostres mans per llegir-la, fullejar-la, mirar-hi fotos... o per embolicar el berenar, també us hagi agradat i us n'hàgiu sentit prou orgullosos com a convilatans. Així com també esperem, i encara que només sigui per uns breus instants, que us hagi tenyit l'interior dels vostres pensaments i sentiments com a vilaplanencs, amb els quals hem intentat establir vincles d'unió i de concòrdia. Però que, alhora, no ens ha fet por emprar la llibertat d'opinió i de crítica, com a banderes de la nostra identitat editorial, per onejar-les als quatre vents, quan qualsevol de tots nosaltres ho ha considerat oportú.

I així, a poc a poc, i lletra a lletra, quasi bé sense adonar-nos-en, aquell embrionari projecte en paper imprès, d'una ja llunyana tardor del 2000, ha anat esdevenint un petit però entranyable i constant element cultural quotidià que s'ha consolidat entre la immensa majoria de la gent del poble. I ho podem afirmar, perquè al llarg d'aquesta dècada, hem constatat que a Vilaplana la gent té ganes de participar d'aquesta plataforma cultural comuna, tant a la revista com a la web, ja sigui escrivint, ajudant, col·laborant econòmicament, fent-se soci, o senzillament donat suport moral, sempre que se li ha demanat.

Per tot això, des de *Lo Pedrís*, i aprofitant que s'acosta el desè aniversari, ens congratulem que entre tots hàgim aconseguit aquesta fita. I, amb el vostre suport, que és el que de veritat ens sustenta i el que ens dona alè, puguem continuar més enllà.

Moltes gràcies a tots, i per molts anys.

Vilaplana, març de 2010

PASCAL PELLICÉ MARINÉ

Electricitat i calefacció

Carrer Major, 40 - Tel. 977 81 53 28
43380 VILAPLANA

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp

PINTURA DECORATIVA

Josep M. Garcia

Tel. 977 815 078
Mòbil 619 233 190

Parròquia de Santa Maria

Records del 250è Aniversari de la inauguració del temple

✧ *Maria Huguet Mestre*

Inici del temple: 1736

Inauguració : 1739

250è aniversari de la inauguració del temple

1739 – 1989

Seguint amb els actes de la celebració del 250è aniversari de la inauguració del temple, repassem ara el mes d'abril:

Actes del mes d'abril:

El dia 8 d'abril, a 2/4 d'I de la nit a la Sala Parroquial es projectà l'audiovisual "Arbre, Arbres" presentat per Josep Maria Llorach.

El dia 9, missa de campanya al camp de futbol, plantada d'arbres i competicions de futbol. Després, dinar de germanor i jocs pels petits.

El dia 23 (diada de Sant Jordi), a la Sala Parroquial, exposició i venda de llibres i roses. A les 19h, teatre infantil a càrrec de nens i nenes de Vilaplana.

El dia 30, certamen literari escolar:

— Al matí, benvinguda i xocolatada per a la mainada. A 2/4 d'I, a la Sala del Casal, lliurament dels guardons als guanyadors del certamen literari per part del jurat qualificador de la Diada de Sant Jordi.

— A la Sala Parroquial, exposició de ceràmica (gerros, cànirs, plats, figures i figuretes). També rellotges antics (de paret, de butxaca, etc). En total 928 peces.

Actes del mes de maig:

El dia 14 de maig, diumenge:

— Després de missa, s'inaugurà a la Plaça de la Vila, l'exposició i el IV Con-

curs de Plantes i Flors que va transformar la plaça en un envelat tot encatifat. En aquests actes cal destacar la presència del P. Vicente Mundina, gran tècnic i coneixedor de les plantes i l'Art Floral. El total de plantes va ser de 2050.

— També al migdia es va obrir una exposició de pintura a la Sala Parroquial.

— A les 19h., a la sala del Casal, el P. Mundina va donar una conferència com a tema " Las Plantas, la Flor i el Arte Floral".

El dia 15, Sant Isidre:

— A les 12h del migdia, missa celebrada pel P. Mundina i a continuació es va fer la processó en honor de Sant Isidre, la qual finalitzà en una tronada. Després, un Jurat presidit pel P. Mundina va atorgar i lliurar els premis del IV CONCURS-EXPOSICIÓ DE PLANTES I FLORS. Aquest fou el veredict:

Planta exemplar: OPUNTIA de David Cavallé

Conjunt: ASSUTZENA de Rosa Vernet

Planta verda: ASPIDISTRA de Salvador Juanpere

Planta flors: CALA de Joan Bonet Martorell

Cactus: MAMILÀRIA de Rosa Vernet

Actes del mes de juny:

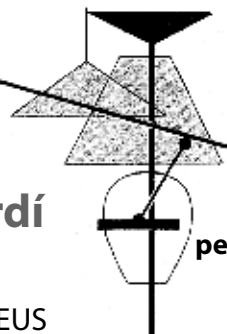
El dia 25 de juny, a la Sala Parroquial, es va obrir una exposició de jocs de llit i tovalloles. A més, donat que en aquells dies es celebrava la diada internacional de la música, es presentà un conjunt d'objectes i instruments de música. El total d'objectes de l'exposició va ser de 538 peces.

Fins al proper trimestre

C. de Benidorm, 11 (cant. Peníscola) - Tel. 977 75 05 30 - 43205 REUS

Pantalles a mida
Tots els estils
Il·luminació de jardí

NUVIS!!!

PREUS ESPECIALS
per a la vostra llista...
i col·locació
GRATUÏTA!!

Plataforma Vilaplana Decideix

Plataforma Ciutadana Vilaplana Decideix

Hom amb prou feines es pot imaginar a la vida que acabarà organitzant una Consulta Electoral. Sembla com si coses d'aquesta mena només fossin possibles en el món de les administracions i dels polítics, un món fora del nostre abast, que només tingués lloc a la nostra vida una vegada cada quatre anys.

Sovint oblidem que la democràcia és el poder de Tots. Que és una forma de dialogar de les dones i els homes en un món complex i trasbalsat. I vet aquí, que un dia en un país petit i en una vila petita, allunyats dels centres del poder, et trobes immers en una experiència que et fa sentir aquest esperit d'una manera natural i propera.

L'amor a una terra no és només un afecte pel territori sinó també, i sobretot, per la seva gent. I d'aquesta estima surt la preocupació per les seves inquietuds i el seu destí i les ganes de treballar-hi plegats per a enfortir-la i donar-li vida.

Quan la Plataforma Vilaplana Decideix es va crear, vam aplegar-nos persones mogudes per la mateixa voluntat d'oferir als nostres veïns, aquells amb qui compartim la vida al poble, la possibilitat de pronunciar-se, sense pressions i amb el màxim de facilitats possibles, sobre una realitat donada –el Dret a la Independència de Catalunya– que, sens dubte, ens afecta a tots.

Totes les veus eren benvingudes a l'hora de crear un espai de comunicació. El nostre objectiu com a Plataforma

sempre ha estat, des d'una comprensió profunda i sincera d'allò que el Referendum suposa, assolir la màxima participació possible, amb independència dels resultats. Hem volgut demostrar-nos i demostrar la possibilitat d'una experiència pública, feta només a partir del treball dels ciutadans, que va més enllà dels partidismes i les diferències, que surt de la defensa de la Llibertat.

Ha estat un hivern intens, i tots som humans i sabem com costa de vèncer de vegades la mandra, i com de vegades costa adaptar la nostra disponibilitat als requeriments d'un compromís. I en virtut d'aquesta humanitat compartida, mai s'ha reclamat la presència de ningú ni s'ha retret la seva absència: sempre hem mantingut entre nosaltres un respecte absolut, espontani, pel nostre temps i el nostre esforç, i tots els membres hem treballat lliurement, cadascú fent i aportant allò que sabia i podia.

D'aquesta entrega ha resultat un lligam més estret entre aquells que

l'hem compartida. I la certitud de com és d'enriquidor en tots els aspectes el treball en equip, units com un sol poble.

A tothom, d'aquí i d'allà, qui ens heu prestat el vostre suport, la vostra experiència i els vostres recursos i ens heu fet més fàcil l'aventura;

A totes les persones d'arreu que, des de tota Catalunya, des del Camp i des de la xarxa, heu estat al nostre costat amb ànims i solidaritat, des del primer fins al darrer dia;

I, sobretot, a totes aquelles i aquells, vilaplanenques i vilaplanencs que, assumint la vostra responsabilitat sobre allò que passa al lloc que estimeu, el diumenge 28 de febrer vau exercir la vostra capacitat de decidir –els qui vau votar pel sí, i els que vau votar pel no, i els que vau votar en blanc i, fins i tot, el vot nul–, que amb el vostre gest reconeixíeu el valor del nostre esforç des de la Plataforma, **MOLTES GRÀCIES!**

VISCA VILAPLANA!

**AUTO ESCOLA
CATALUNYA**

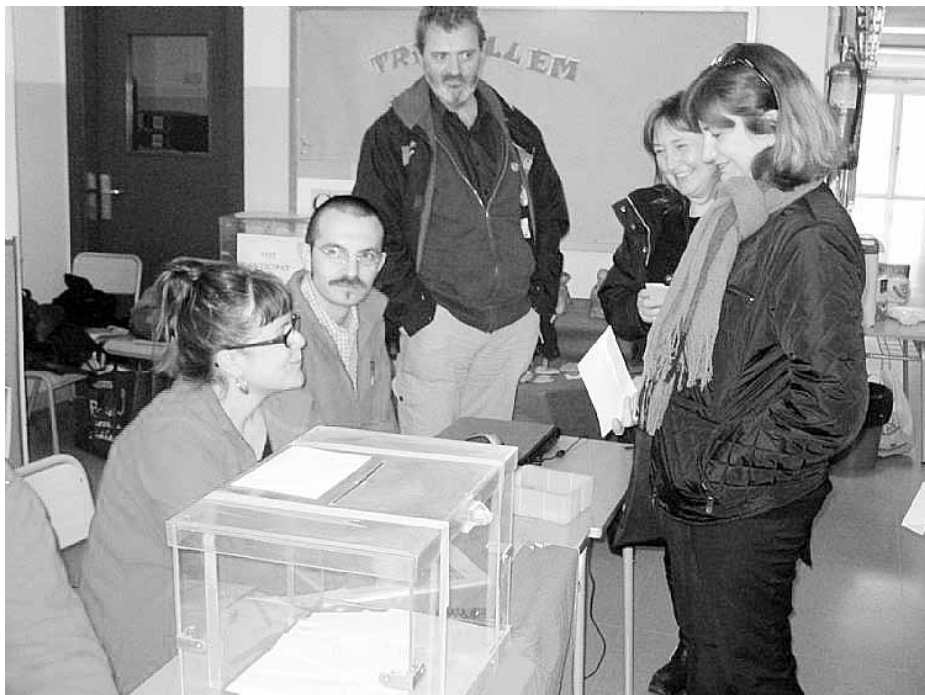
Pl. del Nen de les Oques, 8 - Tel. 977 32 23 19
REUS

Genís Torres Aymamí, S.L.

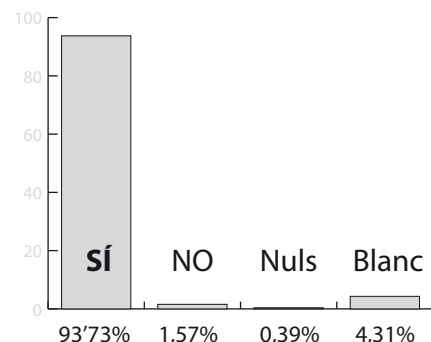
CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Najor, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

Resultats referèndum 28-F

Els resultats de la consulta sobre la independència de Catalunya, del 28 de febrer a Vilaplana, amb una participació del 45,13 % de la població (255 vots), van ser els següents:

A la resta de pobles del Baix Camp on també es va fer la consulta, els resultats van ser els següents: a Riudecanyes, amb un 37% de participació, un 93% van votar Sí; a l'Aleixar, amb un 35,18% de participació, un 81,08% va votar Sí, i a Alforja, amb un 32,61 % de participació, el 90,95% van votar Sí.

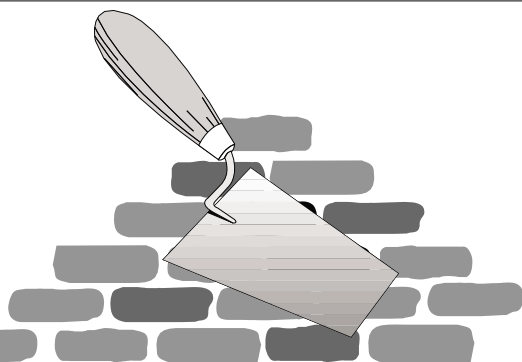
En Construcció, el nou diposit d'aigua

Aquestes imatges reflecteixen l'estat actual de les obres del nou dipòsit de subministrament d'aigua per a la població. Aquesta infraestructura està destinada a resoldre el problema històric de falta d'aigua que ha tingut Vilaplana durant els estius secs dels darrers anys. El pressupost de l'obra és de 1.081.669,17 euros.

CONSTRUCCIONS

JOAN MESTRE SL

C/ Major, 32-3r - 43380 VILAPLANA - Tel. 977 81 51 73

Travessa del Montsant

(i II)

✍ Ester Borràs Giol

Recorregut 2n dia: Margalef – Barranc de la Coma Negra i barranc de la Teixeta – la Cogulla – barranc de la Falconera – Racó dels Forats – font de les Caneletes – camí de la Pleta – Toll de l'Ou – Pi de la Carabasseta – grau del Pi de la Carabasseta – er. de Sta. Magdalena d'Ulldemolins – er. de St. Antoni

D'entrada hem de fer un dels quilòmetres d'asfalt per on vam acabar el dia anterior.

Venint de Margalef per la carretera, veiem una pista que surt a mà dreta i que s'acaba en unes parades d'ametllers i olivers. El senderó és visible, passem per unes escaletes que ens porten cap a un pontet de fusta que ens permetrà travessar el riu. El sender està marcat amb pintura carabassa, de fet, no hem de perdre aquestes marques mentre anem seguint el barranc de la

Coma Negra, ja que ens indicaran el lloc per on cal passar sense haver-nos d'embarbissar més del compte. Al començament passarem pel costat de trossos abandonats amb uns marges preciosos. La vegetació és frondosa amb marfull i romaní (entre altres plantes); és curiós perquè, a la riba per on caminem, la dreta del barranc, el bosc és de pi, en canvi el de l'esquerra és d'alzina.

Arribem a una intersecció de senders. Ens desviem un moment pel de la dreta, més net i evident. Fa pujada i va a parar a una cova preciosa: la cova del Miracle. Anar i tornar fins al punt on hem abandonat el sender inicial amb prou feines és mitja hora.

Tornem, doncs, al punt en què ens havíem desviat i continuem recte amunt, sense abandonar la riba dreta del barranc, seguint les marques carabasses, moltes vegades amagades per la malesa. Anem guanyant alçada a poc a poc, passant per sota d'unes parets força maques.

LO PEDRIS

Arribem a una primera cinta, la que ens ajuda a enfilarnos per una canal, al capdamunt de la qual hi ha un pi (on, per cert, està lligada la cinta). Un cop al capdamunt hem d'anar cap a la dreta. Ens enfilarem, encara, per dues cintes més per superar els ressals. Després de l'última, potser la més difícil (però tampoc gaire), es qüestió d'anar pujant amunt. Arribarem a un senderó que, cap a la dreta, ens portarà

al cim de la Cogulla, que ja tenim a la vista. Evidentment hi pujarem.

Baixem de la Cogulla i anem en direcció al Clot del Cirer per la Serra Major. Una fita ens indica el sender que, pel barranc de la Font Pudenta, ens hi portarà sense necessitat d'anar fins al Pi Cugat. De fet, aquest senderó/barranc acaba al portell d'entrada al Clot (a la dreta; si hi entrem, després hem de sortir pel mateix lloc), i al barranc de la Falconera.

Seguim cap a l'esquerra per anar cap al Racó dels Forats, el sender està marcat amb pintura groga. Primer és força planer, però acaba baixant per un grau, al final del qual hi ha el Racó. Seguim per aquest sender obac i ple de marfull.

En un moment determinat veiem un sender que ens arriba per l'esquerra, és el que ve de la cova Falconera o del Metge. Naltros, però, seguim recte endavant pel PR (marques grogues i blanques).

Arribem a un primer pal indica-

tiu del Reus Deportiú: "Riu Montsant"; "Forats - Clot Cirer", que és d'on venim; "Serra Major", que és cap on anem. Davant mateix veiem la Bitlla i el sender per on passarem d'aquí una estona.

En un segon pal indicador, naltros baixem cap a la Canaleta i agafem direcció la Pleta. Un cop travessada la Canaleta, ens trobem un altre pal que indica "El Pont", que porta fins al Pont Natural i el sender de la Llibreria; naltros, però, hem de continuar seguint les marques del PR que ens portaran pel camí de la Pleta.

El camí de la Pleta és un sender aeri amb vistes cap al Pont Natural, l'Engolidor i els fantàstics Ventadors. A més a més, no té pèrdua ja que està marcat com a PR (franges grogues i blanques).

Força endavant, ens arriba per l'esquerra el sender que puja de la Llibreria, bastant dret.

Poc més endavant, en una cruïlla evident, abandonem el PR (que ens portaria pel grau dels Bous al comellar de l'Ós) i anem pel sender de l'esquerra, cap al Toll de l'Ou. Arribem a la placeta que hi ha per damunt del Toll. A partir d'aquí, només cal seguir les marques del GR (franges blanques i vermelles) cap a l'esquerra.

Travessem el barranc del Pèlags i pugem, seguint les marques del GR-171, fins al Pi de la Carabasseta. Baixem cap a l'ermita de Santa Magdalena pel grau del Pi de la Carabasseta, també marcat com el mateix GR (també es pot baixar pel grau del Pas de Sant Antoni, però és més dret).

Un cop a Santa Magdalena, només ens queda seguir el GR cap a l'esquerra, que, per camí, ens portarà fins a l'ermita de Sant Antoni, on tenim el cotxe que vam deixar el dia anterior.

■ ■ ■

Tots a la presó

✍ Joan M. Rovira

Com sempre, en temps de crisi, sorgeixen propostes polítiques que, tot i que legítimes, s'aprofiten del rau-rau de la ciutadania per focalitzar l'atenció en un determinat aspecte de l'actualitat en el qual la societat resta especialment sensible, almenys mentre els mitjans de comunicació hi centren la seva atenció; i això reporta rèdits en forma de vots: migració, educació, atur, delinqüència... D'aquesta manera la calma i el seny que mereixen aquests temes es perden diluïdes com el sucre en el tallat d'una conversa de bar.

Darrerament en els cercles polítics i en tertúlies mediàtiques de dubtós rigor, es valora la possibilitat de recuperar la figura de la cadena perpètua per determinats crims. Bé, més enllà de les opinions de cadascú, ens serveix com a excusa per parlar de pel·lícules amb la presó com a rerafons. Això sí, val la pena que reflexionem sobre aquest i d'altres temes que ens importen i molt.

La duresa de la presó s'ha enfocat de diverses maneres. Per exemple, com a mer escenari pels actors d'acció del moment que tan se val que reparteixin mastegots entre barrots o al mig de la Sagrada Família: la pel·lícula serà la mateixa i no val pena que hi perdem el temps. Tanmateix, moltes altres històries ens parlen de la presó d'una altra manera: com un instrument per engarjolar l'ànima dels homes però, a vegades, no n'hi ha prou amb això per doblegar-la.

D'això ens parla per exemple Cadena Perpètua (1994) on la història del comptable Andrew Dufresne ens

demonstra com es pot sortir de la clauveguera amb els valors que ens haurien de representar com a humans intacts. Emotiva, commovedora i molt més que recomanable. Que Tim Robbins i Morgan Freeman clavin les seves interpretacions només és un dels motius per veure-la.

Si aquesta pel·lícula es centra en la brutalitat de l'entorn i l'adaptació dels presoners. En el nom del pare (1993) hi suma a més la utilització de la presó com a eina de repressió, un lloc on un home se l'empresona injustament per mandat de la justícia. Quina ironia. Tan commovedora com l'anterior, la relació d'amistat és aquí substituïda per una relació paterno-filial que també toca el cor en la representació, dramàtica sense exageracions, del major error de la justícia britànica. A tall de curiositat, les dues cintes van sortir derrotades en les seves respectives edicions dels Oscars, però la història les ha posat al lloc que es mereixen, més enllà del nombre de premis recollits.

Però quan intuïm la innocència i per tant la injustícia del càstig, podem argumentar que resulta fàcil identificar-se amb el pres. ¿I si aquest fos culpable, també ho fariem? Culpable ho era Burt Lancaster a L'Home d'Alcatraz (1962) i les injustícies que pateix per part del sistema i la seva voluntat per aprendre de manera autodidacta i convertir-se en un respectat ornitòleg ens fan emocionar. ¿I què me'n dieu de Derek Vinyard? Probablement no us soni el nom però Edward Norton construïa un personatge que odiàvem en un principi i ens apiadàvem d'ell quan els seus actes, pels quals

ja havia pagat la condemna, rebien un càstig desproporcionat. American History X (1998) ens explicava la història d'un neonazi que s'adona de com l'han manipulat i es redimieva però no pas de la manera com hauria de ser. Molt dura.

I no podríem acabar el pas per la presó sense parlar dels funcionaris que, al cap i a la fi, també trobem entre aquelles quatre parets. Normalment representats com a braços executors de les injustícies, a cops també són l'eix de l'esperança. Segurament no té la força de les anteriors cintes comentades, però Brubaker (1980) ens mostrava els esforços per reformar el sistema des del sistema, amb no poques dificultats per totes bandes.

I no falta la pel·lícula que ens proposa les preguntes: ¿i si nosaltres fóssim els presoners? ¿i si nosaltres fóssim els guardians? ¿com actuaríem? L'experiment (2001) explotava aquestes dues idees per comprovar si el poder de l'home sobre l'home ens pot corrompre. ¿Endevineu la resposta? Una bona pregunta per pensar-hi. Fins la propera.

■ ■ ■

SERVEI DE TAXI 6-Q

7/8 places

L'Aleixar

mòbil 689 029 326

ENTREAUTOMOBILISTAS

CARBURANTS VILAPLANA

DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: ☎ 977 328 417

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

Activitats de la llar de jubilats

✍ Carme Abelló

Durant aquest trimestre molt poques són les activitats realitzades per la nostra llar.

En primer lloc varem celebrar la festa del pre-Nadal, com cada any. La data fou el dia 20 de desembre, com es ja la costum servirem un berenar-sopar, on no hi varen faltar tot tipus de torrons, polvorons, cava i vi dolç. L'assistència fou de 30 persones. Tanmateix varem fer el sorteig de 5 obsequis, els premiats com de costum tenien que pagar-ho amb alguna actuació.

El dia 7 de febrer, es va convocar als associats a l'Assemblea General Ordinària. Seguint l'ordre del dia, com anunciarem en els programes. Es varen tocar tots els punts: l'estat de comptes, les activitats realitzades durant l'any 2009 i les propostes pel 2010. Les baixes de socis varen ser de 3 defuncions i 2 de voluntat pròpia. Les altes van ser de 3 socis. Per tant, el total de socis durant l'any 2009 és de 96.

Després varem fer una xocolatada amb coca i pa torrat. L'assistència fou de 30 persones.

Això és el resum d'aquest trimestre.

D'ON ÉS?

Ella és de Sajonia, Alemanya (1857-1933).

Clara Zetkin va proposar la idea del Dia de la Dona Treballadora, conegut pel Dia Internacional de la Dona. Es va instaurar el 8 de març de 1910 durant la II Conferència Internacional de Dones Socialistes a Copenhagen. Va declarar que aquesta data era l'adequada per recordar les 146 dones que van morir calcinades en un incendi que es va provocar a una fàbrica tèxtil de Nova York (Cotton), l'any anterior. Les van atacar llençant-los bombes incendiàries perquè es negaven a abandonar la fàbrica on estaven tancades per protestar pels baixos salaris i les infames condicions de treball que patien.

A l'Estat espanyol el 8 de març de 1910 s'autoritza l'accés de les dones a la Universitat, amb l'Emilia Pardo Bazán de consellera d'Instrucció Pública.

A Catalunya es creà l'Institut de Cultura i Biblioteca Popular de la Dona i la primera manifestació de dones a la Plaça Urquinaona. Fou organitzada per la Sociedad Progresiva Femenina (amb Angeles López de Ayala, Amàlia Domingo, Teresa Claramunt) per l'emancipació de la dona, el lliurepensament i la república. Sortiren al carrer entre 10.000 i 20.000 dones, però també hi hagueren manifestacions a Mataró (8.000), a Reus (6.000), a Manresa (5.000), a Palamós (3.000).

Enguany fa **100 anys** que se celebra aquesta data, i com a petit homenatge a totes les dones apuntem un text adaptat de Bertold Brecht:

**HI HA DONES* QUE LLUITEN UN DIA I SÓN BONES.
HI HA DONES QUE LLUITEN UN ANY I SÓN MILLORS.
HI HA DONES QUE LLUITEN MOLTS ANYS I SÓN MOLT MILLORS.
PERÒ HI HA LES QUE LLUITEN TOTA LA VIDA, AQUESTES SÓN IMPRESCINDIBLES.**

*En el text original *homes*.

Servei Oficial:
Lucas
CENTRE AUTOTECH

Tallers
Rafel Sans

Mecànica de l'automòbil i planxisteria
Instal·lacions de fontaneria, gas i calefacció
AIRE CONDICIONAT - PLAQUES SOLARS

C/ Murala, 23 - 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 384

FARMÀCIA
M. TERESA HUGUET VILELLA

Sant Isidre, 7
43380 VILAPLANA
Tel. 977 815 379
thuget@coft.cat

RAFEL MARTINEZ
AGENT D'ASSEGURANCES

Camí de l'Aleixar, 40 B
Tel./Fax 977 31 33 99
43202 REUS (Tarragona)

VIALMA SAT Esclofolladora d'avellanes

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14
43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
c.e: salsa@maptel.es

Jm Josep M. Cardona Rodriguez
INSTAL·LACIONS I SERVEIS

C/ Doctor Mallafrè núm 22
43380 VILAPLANA
e-mail: instaljmc@yahoo.es - Mòbil 664 001 318

HISTÒRIA DELS MAQUIS

QUICO SABATÉ

✍ *Joho*

Avui a “Lo Pedrís” porto la biografia d'un dels maquis més famosos, es tracta del Francesc Sabaté Llopart “Quico Sabaté”. Lluitadors per les llibertats, mai tindrem prou paraules per donar als maquis el reconeixement que es mereixen:

Als 10 anys Sabaté ja manifestava el seu esperit lliure, no assistia a classe en una escola clerical per la qual cosa els seus pares el van internar. Abans dels 17 anys formava part del grup d'acció anarquista “Els Novençans” de la Federació Anarquista Ibèrica. Aquest grup es va implicar en insurreccions en contra del govern conservador de la Segona República Espanyola el 1933. El 1935 Sabaté va rebutjar complir el servei militar, fidel a la seva ideologia anarquista. També en aquest any “Els Novençans” feia el seu primer robatori (expropiació) per a finançar ajudes a presos represaliats pel règim i les seves famílies.

Durant la Guerra Civil Espanyola Sabaté va lluitar en el front d'Aragó amb “La Columna dels Aguiluchos” de la FAI. Després de la recaiguda de Terol a les mans de les tropes nacionals va tenir un incident amb un comissari comunista que es negava a facilitar armament a les columnes anarquistes i va ser acusat de la mort d'aquest comissari. Va desertar fugint a Barcelona on va seguir combatent amb la CNT-FAI. Finalment Sabaté va ser arrestat pels comunistes però amb l'ajuda d'una dona, ell i alguns altres companys van escapar de la presó. Va acabar la guerra en la 216ª Divisió de “La Columna de Durruti”.

A França durant la Segona Guerra Mundial, va estar algun temps confinat en el camp d'internament de Vernet d'Ariège. A l'acabar la Guerra Mundial, Sabaté va tornar a Espanya per incorporar-se als grups d'acció en contra del

règim de Franco formant la partida de maquis de Quico Sabaté, que efectuava robatoris a empresaris acabalats i grans entitats bancàries, per finançar activitats contra el règim, activitats de trasllat de propaganda antifranquista des de França, reorganització dels sindicats de la CNT a l'interior i sabotatges i activitats d'escamot urbà a Barcelona.

Va ser detingut i empresonat a França per tinença d'armament i explosius i confinat durant diversos anys en la població francesa de Dijon. Va aconseguir eludir la seva captura durant els següents anys i va ser descrit com “L'Enemic Públic número u del règim” pels mitjans de comunicació durant molt de temps. El seu grup editava una publicació anomenada “El Combat” portaveu dels Grups Anarcosindicalistes que es repartia clandestinament a Catalunya. En la seva última etapa d'activitat guerrillera va mantenir fortes discrepàncies amb els càrrecs de la CNT de l'exili radicats a Toulouse, encara que sempre va

comptar amb suports i complicitats dels seus militants a nivell individual.

El grup de Quico Sabaté va col·laborar en accions conjuntes amb altres grups guerrillers llibertaris (maquis) com el de Marcel·lí Massana i Josep Lluís Facerias. El 1960, a l'edat de 45 anys, va realitzar la seva última incursió en territori espanyol i va ser assassinat a Sant Celoni pel somatén Abel Rocha i l'ex-legionari falangista Pepito Sibina.

■ ■ ■

El Pere que jo he conegut

✍ *Xavier Joanpere Olivé*

Esperant les fredes neus que arriben ja a la Mussara, Reusdigital.cat em convida a escriure unes paraules sobre Pere Anguera. Em ve a la memòria una gèlida i boirosa nit al Tossal dels Tres Reis, a prop de Fredes, fa més de trenta anys. Va ser en un aplec dels Països Catalans on vaig conèixer diversos grups d'independentistes, un dels quals era el Pere. Aquella nit vam compartir cançons, proclames i frases adients. Allí, també vaig conèixer el poeta Joan de la Rubia, el cantant valencià Paco Muñoz i el polifacètic Jaume Arnel·la. Del Pere em va quedar el seu discurs abrondat i la singularitat del seu parlar.

Després, en sovintejar Reus, vaig compartir moltes converses amb gent referencial per a mi, d'aquells anys 70, com l'Isidre Fonts, el Ramon Llop, l'Enric Aguadé, la Teresa Fortuny, el Josep Maria Martí o el Pere Anguera. Tots ells i molts altres formaven part d'aquell Reus viu amb pensament progressista, que omplia de diversos arguments la meua nadiua formació autodidacta. El febrer del 78, el Col·lectiu Llibertari de Vilaplana va organitzar un festival per la llibertat d'expressió i la sortida de la presó dels Joglars. Recordo que li vaig demanar al Pere l'elaboració d'un manifest i li vaig dir que no es tallés ni un pèl en el contingut. I així va ser. Aquest manifest el va llegir Ramon Llop a l'escenari de Cal Ritu, a Vilaplana, amb la mateixa força i passió que llegien els manifestos Trotski o Lenin a la Plaça Roja de Moscou. L'aplaudiment va ser atronador.

Aquest inici del Col·lectiu a Vilaplana va portar un sovinteig de converses i col·laboracions múltiples entre aquests amics de Reus i els llibertaris de Vilaplana, entre els quals em trobava jo. En una primera etapa, el Pere era el nostre corrector d'emergència quan fallava el Joan Masdeu en l'elaboració de la revista 'La Plana'. Recordo portar-li folis mal escrits i entre els dos intentar fer una composició mínimament coherent i entenedora d'aquell català vilaplanenc que després imprimíem amb el Xavi Bonet i el Salvador Palomar, i més tard al local del

Pere Anguera

PSUC. Recordo, també, una conversa a l'etern Centre de Lectura amb el Pere. Ell amb la seva pipa i una trenca de color blau i jo amb uns cabells sense tallar durant disset mesos. Em va fer reflexionar sobre el castellà com a idioma estranger a Catalunya. Poc temps després, em va convidar a casa seva a una reunió entre simpatitzants del BEAN (Bloc d'Esquerra d'Alliberament Nacional), de Nacionalistes d'Esquerra. D'aquell temps també recordo un acte amb el Xirinacs i Grau Mora al Centre de Lectura, un dia fred de Carnaval.

Uns anys més tard, quan l'inspector Lázaro li va aplicar la llei antiterrorista juntament amb Font de Rubinat i Josep Mariné, vaig prendre part molt activament en les mobilitzacions que van sacsejar Reus i part del territori català fins a l'alliberament de tots els detinguts. Recordo els tres reusencs saludant des d'una llotja en un recital de Lluís Llach, al Teatre Fortuny de Reus, ple a vessar.

Puntualment, hem coincidit i hem discrepat. Potser la vegada que més, en un acte al Centre de Lectura, del Partit Popular, amb Miquel Àngel López Mallol i Alberto Fernández, presentats pel Pere, com a representant del Centre. Era una època en què el govern d'Aznar ens havia enviat a la guerra de l'Iraq i escridassava a Jose Antonio Labordeta o a Josep Borrell, entre d'altres, al Congrés dels Diputats i no escoltava els milers de

persones que, a tot el món, li demanaven aturar el genocidi d'Iraq.

Aquestes actituds dels 'populars' van ser el detonant del boicot al PP al Centre de Lectura. Els aznaristes van aprofitar aquests fets per fer-se les víctimes i capgirar el desprestigi que patien a tot l'Estat amb la complicitat d'alguns mitjans de comunicació locals i estatals. Aquest fet, però, no va trencar la bona relació personal que sempre havíem mantingut malgrat el disgust inicial i les crítiques que els contraris a la guerra vam rebre per part d'un minúscul sector de gent, la majoria dretanosa. Temps més tard, un 20 de novembre, em va trucar per compartir uns vins amb amics i, així, celebrar un aniversari més del final de la dictadura.

En els darrers anys, he coincidit amb el Pere al Mercat Solidari. Ell, com a bon lletraferit, era dels més matiners a l'hora de venir a buscar algun llibre que encara no tingués. Aquesta primera hora sempre ha estat reservada a lletraferits com ell, el Jaume Massó o el Xavier Robert, apassionats dels llibres de la ciutat i de Catalunya. Al Pere també li he d'agrair la desinteressada col·laboració en la presentació del meu llibre 'Les Causes Pendants', que juntament amb Montserrat Duch i Joan Surroca vam fer al Centre de Lectura, i les entrevistes que va concedir a la meua filla en la realització del seu treball de recerca sobre els presos polítics a la dictadura, el franquisme i la democràcia.

Últimament, he seguit el seu estat a través d'amics comuns que l'estimaven molt com el Ramon Salvat o el Venanci Bonet. I coincideixo amb el lament que feia Xavier Amorós al dir que el Pere Anguera encara tenia molt per fer al món intel·lectual i cultural dels nostres temps i en la seva vida personal. Ara, quan passejo els meus cinquanta anys per Vilaplana, no m'imagino anar a Reus i no trobar-me en algun carrer de la ciutat el Pere amb el seu rostre seriós i intemporal que en el contacte proper estava carregat de sentit de l'humor.

Aquest article, fou publicat l'11 de gener del 2010 al Reus Digital

EL FAR D'ARENYS DE MUNT

J *Jaume Soler i Pastells*
Exalcalde d'Arbúcies

Ara mateix aquest país carda por! Realment la situació política i institucional catalana fa autèntica basarda. En el marc d'una crisi estructural, arreu del planeta, que ha convertit les xifres macroeconòmiques del fracàs en milions de microtragèdies personals i familiars, a Catalunya hi afegim les nostres misèries particulars. Avui, el pretès oasi nostrat s'assembla ben poc al recer de civilitat del qual hem presumit moltes vegades.

De l'estiu ençà se'ns ha encès a les mans la caixa dels trons i sembla que tot vulgui petar. En el nostre cas no s'escau aplicar-hi l'exemple clàssic de la caixa de Pandora. La diferència substancial entre la realitat nostrada i la mitologia grega és que a casa nostra els petits zeus locals, els mateixos que han omplert la caixa – dia a dia, durant els 35 anys de transició postfranquista ininterrompuda – amb llurs vicis i mesquineses, amb renúncies i traïcions, tan personals com col·lectives, s'han cuidat –ells mateixos!– d'obrir-la. I ho han fet utilitzant dues eines, que menen sempre al desastre, de manera inevitable: la incapacitat i la irresponsabilitat.

D'una manera o altra s'ha obert la caixa de tots els mals i ara, s'espargeixen arreu. S'han concatenat tantes malures en tan poc temps que la situació és inabastable per a una democràcia de baixa intensitat com la que patim des de fa 34 anys. És inimaginable per a la major part de la ment societària. I és invaluable des de qualsevol paràmetre de racionalitat polític i dialèctica.

En aquests moments em ve al cap, de manera obsessiva, aquella oració tràgico-còmica que la història local atribueix al vell de Pla de Xifra, quan fa cent anys, apedregat per la mainada a la Plaça de la Vila, pel pecat de ser pagès i pobre, clamava desvalgut: “Santa i salva amén Jesús, digueu canalla. Llamp del cel quins grans que cauen!”

No puc amagar-ho. Personalment estic tan superat per les circumstàncies que en molts moments només puc

expressar la meua perplexitat reiterant l'atàvica blastomia montsenyenca: “Carda por, companys. Ara mateix, aquest país carda por!”

I no crec pas que sigui per un excés d'ingenuïtat per part meua, ni per haver viscut en cap torre d'ivori, d'esquenes a la quotidianitat de la política catalana. Del 1979 al 2007 – durant 28 anys consecutius – he assumit responsabilitats polítiques, sempre per la via de l'elecció popular. Així doncs, conec força bé les institucions públiques. He denunciat les seves febleses i he reclamat la superació de les seves mancances. M'ha tocat patir el sectarisme partidista. He blasmat els símptomes i les proves de corrupció. I he hagut de plantar cara, més d'un cop, als corruptors... Però...-sants del cell!-, mai tot plegat i tot alhora!!! Amb sinceritat, no hi estic fet.

Ara, a casa nostra, hi ha brams, hi ha esgarriances, hi ha sang i fetge a dojo...! I una manera covarda d'espolsar-se de sobre la responsabilitat per part dels nostres prohoms. Cap d'ells confessarà haver obert la caixa, però ningú s'atrevirà a negar que entre tots plegats l'han anat omplint de mica en mica.

Només una veu escadussera ha descrit la situació amb contundència: Fi de cicle! Cal fer net de soca-rel. El valor primer d'aquest clam no és pas que sigui valent i certer –que ho és– sinó que surt de dins de la “caixa”. És l'expressió final, feta amb lucidesa autocrítica, per un servidor honrat del sistema. La seva limitació i per tant la seva manca d'eficàcia real, al menys a mig i llarg termini, és que només pretén fer endreça – ara dita regeneració.

Més enllà del renec, aixeco el cap i intento recuperar el nord. I veig un far, el far d'Arenys de Munt. De moment puc sortir dels esculls i fugir de les trampes mortals del cinisme, en els diversos graus i accepcions (corrupció, passotisme, consumisme, individualisme, nihilisme...).

No és pas una llum que només orienti els que creiem fermament en la indivisibilitat de les llibertats, els que no acceptem les falses dicotomies entre lli-

bertats socials, econòmiques nacionals i que no ens hem deixat enganyar mai per la pretesa incompatibilitat entre llibertats individuals i llibertats col·lectives.

Arenys de Munt és l'esperit superador d'una manera de fer política a partir del segrest de la voluntat popular i en profit només d'una minoria. Arenys de Munt és democràcia participativa, amb protagonisme de la societat sencera, sense mitjancers... És il·lusió en lloc de conformisme i llibertat interioritzada, amb orgull i dignitat, més enllà de la legalitat imposada.

És ben cert, la primera espurna de claror té data en la història: 13 de setembre del 2009. Però la seva radiació més esplendorosa i que sens dubte ens pot permetre sortir de l'atzucac actual, és l'assemblea de la Coordinadora per a la Consulta sobre la Independència celebrada el propassat dia 24 d'octubre. Gairebé 500 persones participants, 115 comissions locals organitzades –auto-organitzades!-, 35 entitats d'àmbit nacional. I un funcionament assembleari, gairebé perfecte, fruit d'una identitat llibertària assumida per a tothom sense complexos i amb responsabilitat de país. Compromisos clars i d'aplicació pràctica immediata. I un clam unànim: PROU!!!

L'acte d'aquella tarda de dissabte de tardor de l'any que som, a la Casa de la Vila d'Arenys de Munt, va esdevenir un gest inequívoc d'autoestima col·lectiva. I el que és més important, en va néixer una proposta popular rupturista – la primera en molts i molts anys. I entre tothom, consensuadament, vam definir un rumb clar: Cap a la llibertat, ara!!.

■ ■ ■

Àlex Masdeu i Font
Picapedrer / Restaurador de pedra / Geòleg

Mòbil 625 558 358
Web: www.picapedrer.com
Correu electrònic: alexmasdeu@picapedrer.com
Carrer Doctor March, 1
43380 VILAPLANA

VILAPLANA ENDINS

✍ *Josep Pujals I Carraté*

Sota aquest encapçalament, pretenem encetar una secció de recerca i punt de trobada obert a tothom, on es pugui publicar tot el que us sembli important del patrimoni lingüístic i del costumari vilaplanenc. Es tractaria d'un espai des d'on es facilités la recerca de paraules, expressions i costums, tot esbrinant-ne l'origen, el sentit i, alhora, deixar-ne constància. Tot el que trobeu o podeu recordar és un petit tresor viu, únic i irrepetible que, amb el concurs de tots plegats podem enaltir i conservar.

Entenem que, en un món cada cop més massificat i anònim, on esdevenim simples consumidors, pot resultar un exercici d'autoestima interessant el servir i, fins i tot, descobrir l'abast de tot aquest patrimoni immaterial que s'ha anat conformant i evolucionant en el decurs dels segles d'història de Vilaplana, i li ha atorgat un caràcter propi en la parla i en les relacions entre el veïnat, a casa, o en el feinejar diari. Tot plegat, fruit de les condicions de vida, de la relació amb l'entorn immediat i d'un àmbit geogràfic concret. Tenim doncs un llegat propi que cal estimar i, que en participar-ne, ens sentim arrelats a un entorn que estimem, el sabem nostre i ens hi trobem "com a casa".

Aquesta parla i aquests costums, nascuts i abeurats en l'autenticitat d'un Poble, que han sobreviscut, fins i tot, als estralls dels drets de conquesta, ara, per un estil de vida massificat en un món que tendeix a simplificar i a uniformar-ho tot, que bandeja qualsevol indici

d'originalitat i de sentit de pertinença, aquest tresor està a punt de perdre's per sempre. Vet aquí perquè us proposem aquesta iniciativa.

Aquest treball de camp, on també es pot comptar amb l'aportació de material imprès, publicacions i fotografies, es podria arrodonir, amb estudis complementaris en base als treballs existents en àmbits de la poesia, la lingüística, la toponímia i l'etnografia. Au! Valents, qui s'hi apunta? Potser podria donar peu a aquell treball de recerca on

ens hi volem lluir?

Per acabar, apporto algunes expressions, en aquest cas, pròpies o conrea-des a Vila-seca. En tot cas i com a vivència pròpia, apuntar que en arribar per primera vegada a Vilaplana, em va sobtar força escoltar en una conversa l'expressió –tant vilaplanenca– "incòrdiu"

"-Cloc-i-piu, el llibre de les set si-beques, no arrencar cella, a grapat i a mostres, jugar a l'acluca, jugar a la "mulangera", les enxanques, jugar als geps, la panolla i el notari, la farrada, l'engüent

**FERRO
ALUMINI
INOX**

Tels: 977 76 82 68 - 670 45 59 04

pintura decorativa

**Alvar Juanpere
Olivé**

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 **REUS**
Plaça de les Províncies, 1
43840 **SALOU**

de Ca Perruquet, l'engüent del "Lópes", terra d'escudella, passar el Combregar, la bussarrera, fer ú, el finestral, la fines-tra i el finestró, ni un pa a la post, el gatím i el grassot, una fulla de sopes, son padrí, sa padrina, el mà i la teta, anar al pedalet i pel mig del quadro, fer bon-dat, empodegar, fer parlar, les graupes, el feç, la txapolina, la llinya, els arpiots, la redolta, el rebotim, enxorra-estodis, donar una solta, els Barretaires, fer con-lloga, fer disfavor, el senatxo, fer olla, hora de pagesos, passar més gana que el gos del Roca

Les informacions les podeu fer arribar als membres de "lo Pedrís", o per correu electrònic a pitxig@lopedris.com

Josep Tost

QUEVIURES I TRANSPORTS

Dr. Mallafré, 12 - Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

SUBMINISTRAMENT DE PAPELERIA
MATERIAL D'OFICINA E INFORMÀTICA

COMERCIAL REUS 4atre
C/ Cornudella del Montsant, 39 - 43206 REUS
Teléfono 902 023 390 - Fax comandes 900 65 66 67
E-mail: ventas@cr4.es

Descom
DESARROLLO DE COMPRAS

Rosa M Montaña Serres

web.5inc-elements.com

Tal com vàrem comentar en l'edició anterior de Salut Natural, avui parlarem dels 38 remeis que va catalogar el Dr. Bach.

Espero que pugui ser-vos d'utilitat i, tal com deia ell, identifiquem la causa de la vostra malaltia i modifiquem-la, només així podreu aprendre.

Les flors, o qualsevol altra teràpia, us ajudaran i us guiaran pel vostre camí, personal i intransferible. Tots els mètodes són bons si creiem que ens poden ajudar a resoldre els conflictes, que per altra banda tots tenim.

Els 38 remeis estan distribuïts en 7 grups.

Grup I: per els que tenen por

Grup II: per els que pateixen d'incertesa

Grup III: per els que no tenen interès per les circumstàncies presents

Grup IV: per els que pateixen de soledat

Grup V: per els que son hipersensibles a les influències i opinions

Grup VI: per la desesperança i l'abatiment

Grup VII: per l'excessiva preocupació pel benestar dels demés

Flors del Grup I : Nom en anglès - Nom en català - Nom en castellà

Rock Rose - Herba perdiuera - Helianthemo

Mimulus - Mímulus - Mímulo

Cherry Plum - Prunera - Cerasífera

Aspen - Trèmol - ÁlamoTemblón

Red Chestnut - Castanyer vermell - Castaño rojo

Aquests 5 remeis son útils per les persones que tenen sentiments de por. L'Herba Perdiuera, proporciona coratge i resolució per afrontar situacions d'emergència; el Mímilus té un efecte de serenitat i equilibri de les pors; la Prunera ajuda a recuperar l'equilibri i a instaurar una bona relació amb la pròpia persona, permet relaxar-se i desenvolupar harmoniosament la pròpia personalitat; el Trèmol permet superar l'angoixa, les pors i et dona l'empenta que necessites; el Castanyer vermell, permet controlar l'ansietat i tenir pensaments positius en totes les circumstàncies.

Per tant, un d'aquests remeis serà útil en situacions on la por ens fa aturar-nos. Cal tenir present que cada remei és prou potent en sí mateix i hem de buscar el que en cada moment s'adeqüi més a les vivències que ens provoquen el desequilibri. No hi ha dues persones iguals, tampoc hi ha un remei igual per a la mateixa situació. Cal assessorar-se i fer un bon estudi de la situació personal abans d'utilitzar els remeis.

Bibliografia: Anotacions del Dr. F.J.Wheeler del catàleg del Dr.Bach; Guia del Dr. V. Fabrocini

MUSSARA

CENTRE D'EQUITACIÓ

677 50 79 44 - Classes
677 50 79 45 - Excursions

Carretera de Vilaplana a la Selva del Camp, km 6,8

EL JOC I LA SALUT (I)

✍ *Pep Chaparro*

Fisioterapeuta esportiu

Avui en dia, als nens no els resulta fàcil moure's. En molts casos no poden sortir a jugar fora de casa pel trànsit o per por a tenir problemes amb estranys. Sovint tampoc existeixen parcs o llocs on anar a jugar.

Per altra banda, s'ha perdut en gran mesura el costum de realitzar una activitat física fonamental: caminar. Cada cop és menys freqüent desplaçar-se caminant als llocs on hem d'anar, fins i tot quan aquests són fàcilment accessibles.

Per a molts nens veure la televisió ocupa gran part del seu temps d'oci i cada cop dediquen més temps a altres activitats d'oci sedentari, com els jocs d'ordinador i els videojocs.

Com a pares, mestres, metges, polítics..., hem de tenir en compte que la salut dels nostres nens és la nostra responsabilitat. L'activitat física resulta necessària tant pel seu desenvolupament físic, motriu i psíquic, com per a la seva salut general. A l'actualitat, trastorns que abans es consideraven propis dels adults, com la diabetis tipus II o els alts nivells de colesterol, han començat a aparèixer de forma creixent en els nens, cada cop més aviat. Aquest fet té sens dubte molt a veure amb l'estil de vida que portem, concretament amb la forma en què ens alimentem i amb l'escassa activitat física que realitzem.

És per aquest motiu que m'he proposat de fer una sèrie d'articles sobre la importància de l'exercici físic, aprofitant a la vegada per fer una proposta en forma de joc.

Els jocs populars que ara s'estan perdent ràpidament per la influència d'altres jocs més sedentaris sorgits de l'avanç tecnològic, revivien de generació en generació, passant d'uns pobles a uns altres, evolucionant i modificant-se amb el temps fins a formar part dels trets culturals propis de cada regió, sent origen i part de la cultura. Per tot això i per altres motius que anirem veient, seria interessant d'intentar de recuperar-los mínimament.

No es tracta de prescindir de cap de les dues formes, sinó d'intentar que convisquin i siguin complementàries, pel propi bé de la salut dels nostres nens, la nostra societat i, en definitiva, nosaltres mateixos.

Així doncs passo a fer-vos la proposta de joc per aquesta edició de Lo Pedrís, per tal que l'expliqueu als vostres fills tot jugant amb ells.

NOM DEL JOC: Els quatre cantons

TIPUS D'EXERCICI: Anaeròbic

(es treballa la velocitat explosiva)

TERRENY: Quadrat amb els cantons marcats

MATERIAL: Per marcar els cantons, si escau.

Nº PARTICIPANTS: Cinc

ORGANITZACIÓ: Un participant a cada cantó i un al mig

EXPLICACIÓ DEL JOC: El que la para (mig) compta fins a tres, i els altres han de canviar de cantó. El del mig intenta prendre el lloc d'un altre i, el que es queda sense cantó li toca parar-la.

Es pot variar fent un triangle en lloc d'un quadrat (4 participants), o bé un cercle on podrem situar molts més participants, i més d'un que la pari.

BIBLIOGRAFIA RECOMANADA: "1000 JUEGOS Y DEPORTES POPULARES Y TRADICIONALES – LA TRADICIÓN JUGADA-" Pere Lavega Burgués, Salvador Olaso Climent. Ed. Paidotribo. ISBN-84-8019-401-4.

Unió de Pagesos abandona la Junta de preus de l'avellana

✍ *Reusdigital.cat*

La causa ha estat per manca de transparència en la conformació del preu.

Unió de Pagesos ha decidit deixar de formar part de la Junta de preus de l'avellana de la Llotja de Reus perquè considera que una part significativa del sector ha actuat "de manera obstruccionista", abstenint-se d'acudir a les diferents reunions, i no ha volgut que la Junta de preus es constituís tal i com estableix la normativa catalana de llotges i mercats en origen. Per al sindicat, la Junta de preus de l'avellana de la Llotja de Reus tampoc s'ha pogut constituir com determina el mateix Reglament de Règim interior de la Llotja i les normes de funcionament de les Juntes de Preus.

Unió de Pagesos ha denunciat la manca de transparència i credibilitat pel sector que suposa la manera actual de conformar el preu de referència. El sindicat constata que els preus fixats per la Llotja s'han basat en interpretacions subjectives dels representants dels compradors, sense aportar la documentació demostrativa, ni valorar amb rigor els preus i les tendències reals del mercat. Per a Unió de Pagesos, les seves pròpies fonts de preus i tendències del mercat mostren dades i comportaments diferents als defensats per diversos representants del comerç.

L'artista Salvador Juanpere exposa a la galeria Antoni Pinyol de Reus

✍ *La redacció*

Fins el 27 d'abril l'artista Salvador Juanpere exposarà a la Galeria Antoni Pinyol de Reus, el seu treball anomenat 'De treballs i dies'.

El títol de l'exposició és manllevat del llibre "Treballs i dies" d'Hesíode (S.VIII a.C.). En aquesta obra el poeta grec fa un cant a l'honestetat i la dignificació de la feina, en contra de l'ociositat i la mandra. Hi ha una mostra de l'evolució mitològica i poètica de les edats de la humanitat associada a diversos materials.

Vilaplana, plaça de vuit

CASTELLS I I/10/09

(...)

Nou repte assolit pels Xiquets de Reus. I és que els de la camisa avellana han aconseguit aquest diumenge l'objectiu prioritari que s'havien marcat per a aquest cap de setmana: dur els castells de vuit per primer cop a la història fins a Vilaplana, on actuaven amb motiu de la Festa Major d'aquesta localitat en companyia dels Xiquets del Serrallo i dels Tirallongues de Manresa.

Encara amb la ressaca de la bona actuació de la passada Diada del Mercadal a Reus, els Xiquets es presentaven en una de les tradicionals actuacions de la recta final de temporada amb la intenció de repetir el 3de8 estrenat feia tot just una setmana. Tot i que algunes baixes a nivell d'estructura feien descartar a darrera hora el quatre de vuit, la maquinària de la Colla havia treballat de valent les darreres hores per tal d'arrossegar prou gent i garantir un nombre suficient de camises que asseguressin tres o quatre cordons de garanties, com així ha estat finalment.

D'aquesta manera, en primera ronda, els Xiquets obrien la seva actuació descarregant el 17è cinc de set de la temporada, cosa que constitueix un nou rècord en la història de la Colla. Aquesta construcció, que enguany ja tenen més que dominada, servia per a agafar la confiança necessària de cara al gran repte de la jornada, el tres de vuit, que enlairaven en segona ronda, i que pujava prou maco de mides, i carregaven amb solvència, tot i que en la baixada l'estructura no ha pogut resistir un fort sotrac i ha caigut quan sortien els dosos. Malgrat la lògica decepció per no haver pogut descarregar el castell, la satisfacció per haver demostrat que la Colla es troba en condicions de dur els castells de vuit a qualsevol plaça del país s'ha fet palesa. I d'això se'n pot sentir ben orgullosa, ara i des d'ahir, Vilaplana.

En tercera ronda, els Xiquets han decidit no arriscar més, optant per un quatre de set que s'ha completat sobradament i que, si no hi ha cap entrebanc, tornarà a pujar un pis més el cap de setmana vinent a Alcover, on els del Baix Camp podrien tornar a dur el tres i el quatre de vuit, eixamplant també l'estadística del cinc de set, a l'espera d'enllestir el dos de set.

El Serrallo tanca temporada

Per la seva banda, el Xiquets del Serrallo han completat una bona actuació, descarregant dos castells de set bàsics, el tres i el quatre, i el cinc de sis, registres que seran els darrers de la temporada, ja que la colla del barri mariner va tancar l'any quant a actuacions ahir a Vilaplana amb una temporada que es pot qualificar de bastant bona dins del seu nivell, ja que han sovintejat els castells de set en les seves actuacions, i a més bastits amb molta seguretat, només els ha quedat completar el cinc de set, castell que per Santa Tecla tan sols van poder carregar.

Aquest article fou publicat al Diari de Tarragona, Joan Ramon Ocaña - 12/10/2009

AGR BOTIGA
COOPERATIVA DE L'ALEIXAR

Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.
Oli, vins i caves amb D.O. Gran varietat de fruits secs.
A més productes de qualitat elaborats artesanalment.

Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)

SENYALITZACIÓ TURÍSTICA A VILAPLANA

La redacció

No fa massa que van acabar els treballs de col·locació de la senyalització turística als municipis, actuació emmarcada en el Pla de Foment Turístic de les Muntanyes de la Costa Daurada.

El Pla de Foment Turístic "Muntanyes de la Costa Daurada" és un projecte que incideix en 19 municipis de la comarca, i que té com a objectiu potenciar el turisme com a factor estratègic de desenvolupament econòmic d'aquesta zona, que comprèn els municipis següents: l'Albiol, l'Aleixar, Alforja, Almorot, Arbolí, l'Argentera, Borges del Camp, Botarell, Capafonts, Collejor, Duesaigües, la Febró, Maspujols, Prades, Pratdip, Riudecanyes, Riudecols, Vilanova d'Escornalbou i Vilaplana.

El Pla de Foment Turístic "Muntanyes de la Costa Daurada" està impulsat pel Consell Comarcal del Baix Camp, i té un pressupost de 1.080.579 euros. La Generalitat, a través del Departament d'Innovació, Universitats i Empresa hi aportarà el 60%, i el 40% restant està finançat pel Consell Comarcal, els ajuntaments i la Diputació de Tarragona.

L'actuació a Vilaplana ha consistit a col·locar un plafó a l'entrada del municipi i un altre de gran on, a una banda, hi ha el plànol del municipi, i hi podem veure els serveis, els equipaments i els elements patrimonials més significatius

i, a l'altra, una breu descripció de la història del poble, els llocs d'interès i personatges destacats, acompanyat d'unes fotografies que il·lustren el contingut.

Per acompanyar al visitant s'han col·locat pel poble cartells d'orientació que ajuden a localitzar l'element que es busca.

A més, a la plaça de la Riba, que és un mirador únic, s'ha col·locat un cartell panoràmic amb vistes a la Mussara, on hi ha assenyalats tots els llocs o punts d'interès, els accidents geogràfics, els barrancs, les masies, les cingleres i els

punts horaris del rellotge solar que utilitzaven els pagesos antuvi.

Aquest és any d'efemèrides

El grup de teatre del nostre poble compleix 30 anys. Sempre continuats i sense defallir. Esteu atents a totes les notícies i activitat relacionades que aniran sortint al llarg de l'any. La Redacció de Lo Pedrís els felicita i encoratja per seguir endavant tants o més anys.

**Grup de teatre
de Vilaplana**

CARLES DURAN, NOU PILOT DE CIRCUITS

✍ *Eva Aymamí*

Carles Durán

A Vilaplana el Carles Duran és prou conegut per tothom, tot just acaba de fer 17 anys. Als 10 anys va començar la seva carrera com a pilot automobilístic en l'única modalitat en la que ho podia fer, el karting. Durant sis temporades s'ha anat creant un nom propi al llarg de tot el territori català i espanyol.

Creiem que ha arribat el moment d'iniciar nous reptes i hem decidit canviar el kart per un turisme, la opció escollida és el Campionat d'Espanya de circuits amb un Renault Clio Sport, la "COPA CLIO". A continuació us volem fer "cinc cèntims" de com anirà tot:

LA COMPETICIÓ: Aquesta és la competició de circuit per turismes que compta amb més història i prestigi d'Espanya, acaba de fer 42 anys de trajectòria. En aquestes 4 dècades hi han passat pilots de la categoria de Carlos Sainz, Luis Pérez Sala, Antonio Albacete, Salvador Cañellas, etc. Les curses de la COPA CLIO estan basades en una total igualtat mecànica i es caracteritzen per la seva gran competitivitat.

EL COTXE: El Renault Clio Sport és un dels més fiables i competitius de tots els que protagonitzen les proves monomarca de l'automobilisme europeu. És un turisme sustentat damunt d'un xassís d'acer. El seu motor de 2000 c.c., 4 cilindres, 16 vàlvules, amb un canvi seqüencial de 6 velocitats amb diferencial autoblocant, és capaç de desenvolupar 208 cv. de potència a 7300 rpm i té un pes de 1060 kg.

TEMPORADA 2010: El Carles serà un dels pilots de l'equip gironí "PUJOLAR RACING", aquest equip compta amb un gran palmarès tant en circuits com en ral·lies.

Comptarem amb la gran ajuda i professionalitat del nostre mecànic, el Gerard Grau, i del seu pare, l'Antonio Grau que ens recolza de manera incondicional des del primer dia. També comptem amb l'assessorament tècnic del Jordi Masdeu i del Paco de l'escola de pilotatge "Autopasión".

CALENDARI:

13 - 14 de març Circuit de Cheste (València)

17 - 18 d'abril Circuit Motorland d'Alcañiz (Teruel)

15 - 16 de maig Circuit de Jarama (Madrid)

12 - 13 de juny Circuit d'Albacete

09 - 10 d'octubre Circuit de Catalunya Montmeló (Barcelona)

20 - 21 de novembre Circuit de Jerez (Cádiz)

El Carles només ha pogut realitzar dos entrenaments abans de la primera cursa a València, les sensacions han estat prou bones. Sembla ser que assimila tot amb molta facilitat i progressa molt ràpidament, en definitiva, va molt ràpid. Els tècnics de l'equip li han explicat que de moment, el més important és que ell se senti còmode amb el cotxe i, arribat aquest moment serà l'hora de treure-li tota la potència, però primer ha d'estar completament adaptat a totes les reaccions que pugui tenir un vehicle tan potent, i això no és fàcil.

Aquesta serà una etapa de grans canvis, no només pel Carles, també per tots nosaltres. Tots plegats toquem bé de peus a terra i sabem que serà molt difícil anar al davant, el més complicat, segons ell mateix serà la posta a punt del cotxe, els seus 208 cavalls no seran fàcils de "domar". El més important serà aprendre, agafar experiència i procurar acabar totes les curses, no cal dir que com més endavant millor, però per damunt de tot, acabar-les. De moment, els sis anys que ha passat al volant del kart li han proporcionat una base prou ferma, cal que recordem que el karting és la millor escola, bressol incondicional de tots els grans pilots de la història de l'automobilisme.

■ ■ ■

Parc tancat

Parada a boxes

Història de la UE Vilaplana a la 3ª territorial (V part)

✍ *Artur Àvila*

Temporada 1996/1997, amb Sebastià Bondia d'entrenador:

L'estiu de 1996, va tornar a ser un estiu dur pels directius de la UE Vilaplana. L'entrenador de la darrera temporada, el Sr. Àngel Sanmartín havia anunciat ja a finals de temporada que no continuaria i la UE Vilaplana va trobar-se de nou amb la dificultat de trobar un entrenador que s'adeqüés a les necessitats de l'equip. Ja ben entrat l'estiu, el conegudíssim Sr Sebastià Bondia va confirmar-nos la seva decisió d'acceptar el càrrec d'entrenador de la Unió Esportiva.

A les primeres reunions que vam mantenir amb el citat entrenador, ja vam poder apreciar la seva il·lusió pel nou projecte, i sobretot la seva implicació; cosa que ho demostra el fet que, en cap reunió es va parlar de la compensació econòmica que se li podria oferir, sino més bé d'arranjar el camp, posar-hi llum, intentar fer un equip juvenil... Alguns dels desitjos del nou mister es van poder complir, i així, va ser el primer any que l'equip va poder entrenar durant tot l'any al camp del bosc de l'olla i no a la pista del casal com s'havia fet fins aleshores.

A més d'aquestes importants novetats, el nou entrenador va portar uns quants reforços: el Modest, l'Emili, el Cesar, l'Eloi Rubio i el porter Rivera. A més, procedent de L'Aleixar va venir el

J.A. Pomés i, provinent del futbol sala, va venir el germà del porter X. Randuà, el davanter Pere Randuà.

El grup en que va quedar enquadra la UE Vilaplana era semblant al de l'anterior temporada; tornàvem a tenir com a rivals, equips coneguts i poderosos, com el Caza y pesca, el Montbrió, el Montroig, el Suer... i altres de novins, com el Constantí.

Recordo que aquella temporada l'equip va treballar força físicament, es van fer diversos amistosos, i la gent estava molt engrescada amb el nou projecte encapçalat pel Sebastià Bondia: la porteria estava més ben coberta que mai, amb el X.Randuà, el Rivera, i fins i tot va fer-se novament fitxa el Jordi Mateu per cobrir el lloc en cas d'imprevistos; a la defensa, destacava per sobre de tots, el veteraniíssim Eloi Rubio, un jugador que havia passat per equips com l'Independent, el juvenil del Reus, el Cambrils...; al mig del camp, s'havia fixat a un organitzador amb molta qualitat, ex jugador de l'Oleastrum, Cèsar Esteve... i per últim un davanter centre goleador que t'assegurava 10 o 15 gols per temporada, el Rafa López, ex jugador de l'Astorga entre d'altres clubs. Amb aquestes perspectives, no és estrany que tots estéssim il·lusionats amb aconseguir coses positives.

No obstant això, la realitat va ser una mica diferent de la desitjada. Les baixes i la poca continuïtat d'alguns jugadors claus van fer que la UE Vilaplana, realitzés una temporada molt irregular.

Aquí teniu totes les dades que hem pogut recopilar d'aquella temporada 1996/1997 :

JORN. DATA PARTIT RESULTAT
ALINIACIÓ

1ª VOLTA

1 08/09/1996 CORNUDELLA UE VILAPLANA 0 0 Randuà, J.Huguet, Sergi, Cardona, Joan, Fraile, Norbert, Meli, Crusat, Roger i Jaume.

2 15/09/1996 UE VILAPLANA CASTELLVELL 1 3 Randuà, J.Huguet, Pomes, Meli, Joan, Fraile, Norbert, Pere R., Marius, Roger i X.Ponsell

3 22/09/1996 PMANYANET UE VILAPLANA 2 0 Randuà, J.Huguet, Meli, Cardona, Sergi F., Joan, Roger, Marius, Fraile, Pomes i Rafa Lopez

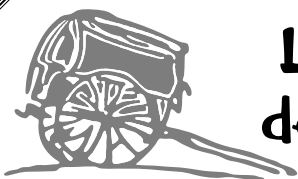
4 29/09/1996 UE VILAPLANA PRADES 0 3 Mateu, J.Huguet, Sergi F., Cardona, Roger, Marius, P.Randuà, R.Lopez, Crusat i Pomés

5 05/10/1996 ALCOVER UE VILAPLANA No disposem de dades d'aquest partit

6 13/10/1996 UE VILAPLANA JUROCA 0 6 Randuà, J.Huguet, Sergi F., Crusat, Roger, Marius, Meli, P.Randuà, R.Lopez, Cardona i Pomés

7 20/10/1996 VILALLONGA UE VILAPLANA 1 0 Randuà, Sergi F., Crusat, Roger, J.Huguet, P.Randuà, Fraile, Simon, Joan, R.Lopez i Torrado

8 27/10/1996 UE VILAPLANA MONTROIG 0 8 Mateu, J.Huguet, Sergi F., Marius, Roger, Fraile, Joan, Meli, Tor-

**La Tartrana
de Cal Munter**

Confort en Allotjament Rural

Àngel Guimerà, 9 - 43380 VILAPLANA
Tel. i Fax 977 815 160 - Mòbil 687 415 898
www.latartrana.es

CALA PEIRONA
RESTAURANT

Carrer d'Àngel Guimerà, 1 - Telèfon 977 81 51 71
43380 VILAPLANA

Partit Alforja - UE Vilaplana 95/96
Els capitans Joan Roig (Alforja) i Artur Àvila (UE Vilaplana). El resultat final va ser 3-3.

rado, Sergi C. i X.Ponsell

9 10/11/1996 MONTBRIÓ UE VILAPLANA 9 3 Randuà, J.Huguet, Besora, Joan, Cesar, Roger, Norbert, Meli, R.Lopez, P.Randuà i celso

10 17/11/1996 UE VILAPLANA ALMOSTER 3 3 Rivera, Marius, Joan, Emili, Roger, Cesar, J.Huguet, P.Randuà, Rafa Lopez, Meli i Fraile

Jorn. DATA PARTIT RESULTAT
Alineació

11 01/12/1996 SUER UE VILAPLANA 3 2 Rivera, J.Huguet, Torrado, Joan, Crusat Cesar, Jaume, P.Randuà, Rafa Lopez, Meli i Fraile

12 08/12/1996 UE VILAPLANA CONSTANTI 3 2 Rivera, UJ.Huguet, Fraile, Jaume, Eloi R., Cesar, Joan, Meli, R.Lopez, Crusat i P.Randuà

13 15/12/1996 LA SELVA UE VILAPLANA 4 1 Randuà, J.huguet, Torrado, Joan, Emili, Cesar, Canet, P.Randuà, R.Lopez., Roger i Pomés

14 22/12/1996
UE VILAPLANA CAZA Y P. 2 3 Rivera, Sergi F., Fraile, Joan, Crusat, Cesar, Norbert, P.Randuà, R.Lopez, Roger i Pomés

15 04/01/1997 BORGES UE VILAPLANA 2 3 Randuà, Torrado, Canet, Celso, Simon, Besora, Meli, Fraile,

R.Lopez, Roger i Pomés

16 12/01/1997 UE VILAPLANA DUESAIGÜES 1 6 Randuà, J.Huguet, Joan, Eloi R., Crusat, Meli, Fraile, Cesar, R.Lopez, Marius i Pomés

JORN. DATA PARTIT RESULTAT
ALINIACIÓ

2ª VOLTA

17

19/01/1997 UE VILAPLANA CORNUDELLA 1 2 Rivera, J.Huguet, Sergi ,P.Randuà, Joan, Fraile, Norbert, Meli, Crusat, Roger i Eloi R.

18 26/01/1997 CASTELLVELL UE VILAPLANA 5 2 Rivera, J.Huguet, Sergi F., Eloi R., Crusat, Marius, P. Randuà, Meli, Rafa L., Roger i Pomés

19 02/02/1997 UE VILAPLANA P.MANYANET 1 1 Rivera, J.Huguet, Torrado, Eloi R., Joan, Fraile, Jaume, Meli, P.Randuà, Crusat i Pomés

20 09/02/1997 PRADES UE VILAPLANA 2 1 Rivera, J.Huguet, Torrado, Eloi R., Roger, Fraile, Joan, Meli, Cardona, P.Randuà i Pomés

21 23/02/1997 UE VILAPLANA ALCOVER 2 2 Rivera, J.Huguet, Norbert, Crusat, Marius, Cesar, Joan, Torrado, Rafa L., P.Randuà i Pomés

22 01/03/1997 JUROCA UE VILAPLANA 0 3 Mateu, J.Huguet, Marquez, Crusat, Marius, Sergi F., Joan, Torrado, Joan, Rafa L., P.Randuà i Pomés

23 09/03/1997 UE VILAPLANA VILALLONGA 2 3 Pomés, J.Huguet, Marquez, Marius, Sergi F., Torrado, Joan, Roger, Rafa L., P.Raduà i Meli

24 16/03/1997 MONTROIG UE VILAPLANA 0 1 Raduà, J.Huguet, Marquez, Marius, sergi F., cesar, Torrado, Joan, Rafa L., P.Raduà i Pomés

25 23/03/1997 UE VILAPLANA MONTBRIÓ 2 1 Rivera, J.Huguet, Marquez, Eloi R., Sergi F., Cesar, Meli, Marius, Rafa L., P.Raduà i pomés

26 06/04/1997 ALMOSTER UE VILAPLANA 2 2 Rivera, J.Huguet, Marquez, Eloi R., Sergi F., Cesar, Torrado, Marius, Rafa L., P.Raduà i Pomés

27 20/04/1997 UE VILAPLANA SUER Partit suspès per la pluja

28 27/04/1997 CONSTANTI UE VILAPLANA 2 1 Rivera, J.Huguet, Marquez, crusat, Marius, Cesar, Torrado, Fraile, Rafa L., P.Raduà i Pomés

29 10/05/1997 UE VILAPLANA LA SELVA 0 7 Rivera, J.Huguet, Marquez, Crusat, Sergi F., Cesar, Torrado, fraile, rafa L., P.Raduà i Pomés

30 17/05/1997 CAZA Y PESCA UE VILAPLANA 2 0 Marquez, J.Huguet, Torrado, Marius, Sergi F., Canet, Crusat, Fraile, Rafa L., Roger i Pomés

31 24/05/1997 UE VILAPLANA BORGES Partit suspès per manca de jugadors per part de Les Borges del Camp

32 01/06/1997 DUESAIGÜES UE VILAPLANA 1 1 Mateu, J.Huguet, Marquez, Marius, Sergi F., Joan, Crusat, Fraile, Rafa L., Roger i Pomés

El partit de la jornada 28 contra el SUER, que s'havia suspès per la pluja, va disputar-se finalment el dia 8 de juny, amb el resultat final de 0 a 4.

UE VILAPLANA
Temporada 1996/1997

Com podem apreciar, la lliga va tenir de tot; partits bons, partits dolents, resultats positius, altres de no tan bons... però si haguéssim d'extreure una conclusió d'aquella temporada diríem que va haver-hi força continuïtat per part d'un bon nombre de jugadors. En aquest sentit, l'entrenador Sr.Sebastià Bondia, ens deia que .."guardo un gran record d'aquell any a la UE Vilaplana, i sempre he dit que va ser molt positiu

recuperar jugadors locals, com el Jordi Huguet, el Joan Anguera, el Meli, El Roger... que van complir molt dignament durant tot l'any"

Efectivament, observant les alineacions d'aquell any, podem observar com van ser claus els nois de la quinta del 72, que aleshores tenien 24 o 25 anys: Joan Anguera, Meli, Simon, J.M. Cardona, Jordi Poncell...

Centrant-nos ja en l'anàlisi d'algun partit d'aquell any, hem escollit la gran victòria aconseguida per l'equip al camp del Juroca, un rival que, en el partit d'anada al Bosc de l'Olla, havia aconseguit una abultada victòria per 0 a 6 i que, en el partit de la 2ª volta, el resultat va ser ni més ni menys que de 0 a 3 a favor de la UE Vilaplana.

L'encontre va jugar-se l'1 de març de 1997 al camp "Mas Iglesias" de Reus i va ser arbitrat pel col·legiat Sr. Alberto

Rom. Tot i la diferència en el marcador, el partit no va estar exempt de tensions i això fins el punt que l'àrbitre va expulsar a 1 jugador reusenc, i a 2 vilaplanencs (Pomés en el minut 80 i Cesar Esteve en el 86). A més, es van mostrar 4 targetes grogues.

Aquell dia, els vilaplanencs van alinear els següents 11: Jordi Mateu, Jordi Huguet (Roger), Marquez, Emili (Cesar Esteve), Marius, Sergi Fernandez, Joan Anguera (Fraile), Gonzalo (Norbert Mariné), Rafa Lopez, Pere Raduà (Meli) i Pomés. Com podem veure, un equip plegat de vilaplanencs va superar amb contundència un rival tan dur com el Juroca. En el partit en qüestió, van alinear-se fins a 7 vilaplanencs.

Segons ens apunten alguns dels jugadors que van estar-hi presents, el partit no va ser tan fàcil com sembla mirant el marcador. En el descans s'havia

arribat amb el 0 a 1, però els locals i el públic estava apretant moltíssim. A la 2a meitat, els nervis van trair una mica els locals, que no s'esperaven perdre contra el Vilaplana i, d'aquesta manera, un parell de contraatacs visitants van ser aprofitats pel goleador Rafa López, posant un històric 0 a 3 en el marcador.

■ ■ ■

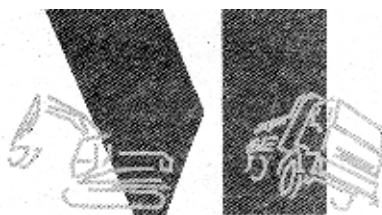
Dietètiques Cabré, C.B.

ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
HERBORISTERIA
CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

**EXCAVACIONS I
TRANSPORTS**

MIRALLES

JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.

Carrer de les Creus, núm. 2 - Tel. 977 816 489 - 610 282 029 - 43356 ALFORJA

El rastre del 2010

Un rastre va ser el centre del món.
I quin es el secret?
— Es preguntava tothom—

Si fem les coses com nosaltres sabem,
hi ha res impossible?
qué no aconseguirem?

I el que facin els altres tan se val.
perqué la feina ben feta
ni te fronteres, ni te rival.

Un any més ho hem aconseguit!

**VARIETAT DE TAPES
ENTREPANS
LLESQUES
ESMORZARS**

Carrer del Casal, 3 - Tel. 977 81 56 52
43380 VILAPLANA

Colonització o incompetència

Loteria

Text: A Catalunya, la loteria no hi "cau".
En tot cas, hi "toca" o no hi toca.

Josep Pujals Carreté

¡A PA. ACK! PA
LEM FET ELS NENS.

ENS MEGEMEL PA

SÍLVIA OT MONTSE
AV N PAU MARIONA
QUIM

FEM PA!

→ LA CLASSE DELS RATO-
→ LING VAM FER PA.

FEM UNA LACONXI

FILA PORTEN ENS VAALUSA

UN BARET DE AFE PA
CUINE

MATA

LLAUNERIA

Raval Santa Anna, 47 43201 REUS
Tel. 977 342 832
mata@llauneria.com

TECPERVAL

TÈCNICS EN PERITATGE I VALORACIONS

Camí de l'Aleixar, 2, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 32 62 44 - Fax 977 32 64 58

ASSOCIACIÓ
DE JUBILATS I
PENSIONISTES
DE VILAPLANA

C. del Casal, 3
43380 VILAPLANA

VILAPLANA

EN SALVADOR JUANPERE I LA MARIONA QUADRADA COMPLEMENTEN DE FORMA MAGISTRAL ART I CUINA PER A DELICIA DELS NOSTRES ALUMNES

✎ *Junta de l'AMPA del CEIP Cingle Roig*

En aquesta pàgina que ens brinda Lo Pedris, i dins del context de les diverses activitats que han estat organitzades per l'Ampa de l'escola, durant aquest segon trimestre de curs 2009-10, volem ressenyar la xerrada col·loqui d'en Salvador Juanpere i el Segon Taller de cuina de Mariona Quadrada.

En primer lloc, volem apuntar que el passat divendres, dia 28 de gener, l'escultor vilaplanenc, Salvador Juanpere va fer una magistral Xerrada Col·loqui que duia per nom "Arrels i Escultures", la qual anava dirigida de forma concreta als alumnes del CEIP Cingle Roig de Vilaplana. En principi, no era una tasca gens fàcil, ja que trobar un discurs entenedor i suggeridor per explicar què és, com s'origina, on s'inspira... l'obra escultòrica com a fet creatiu i artístic, per a infants d'edats tan dispars que van dels 3 als 12 anys, és una labor més que complexa. Però, amb un discurs entenedor, precís i, alhora, tendre els infants de l'escola van gaudir de l'experiència creativa d'un artista. A més de la paraula i per fer la xerrada més amena, el conferenciant va utilitzar esbossos, dibui-

xos i imatges d'objectes que provenen de la terra i que han format i formen part d'alguna de les seves obres escultòriques més representatives. També va mostrar com Vilaplana, el seu paisatge i la seva gent esdevenen part consubstancial de les arrels on s'inspira part de la seva obra. A poc a poc, els alumnes encuriosits i fascinats van anar entrant en el suggerent món artístic d'en Salvador, amb el que van establir un més que interessant col·loqui.

D'altra banda, també us volem informar que el passat dissabte dia 20 de febrer, des de les 16,30 fins a les 19,30 hores, a l'aula polivalent del CEIP Cingle Roig de Vilaplana, va tenir lloc el 2on Taller de cuina amb Mariona Quadrada, sota el títol de *Juguem Cuinant*.

El Taller de la prestigiosa cuinera i escriptora de Reus tenia com objectius que els nens i nenes manipulessin els productes comestibles i en veiessin la transformació a la cuina i se'ls despertés la curiositat pels gustos; així com que passessin una estona relaxada i divertida entre la salut, el plaer i la creativitat.

Els plats que es van elaborar en el taller van servir per veure la transforma-

ció dels productes bàsics en plats fàcils i assequibles per a l'edat.

- truites ; arròs; pasta; verdures, patates i llegums
- dolços saludables: magdalenes, flam d'ou

El curs anava dirigit als alumnes de l'escola que s'hi volguessin apuntar i a tots aquells alumnes d'altres escoles que volguessin venir a gaudir del curs de cuina. Entre uns i altres, vam tenir 32 inscripcions, que anaven des de P-3 fins a 6è de Primària, la qual cosa mostra l'èxit d'afluència d'alumnes al curs i el predicament i fama que té la nostra professora cuinera. A causa de l'elevat nombre de nens i nenes, la Carme Serra, la Marta Rodon i el Jordi Bertran, com a mares i pare, respectivament, dels alumnes inscrits, van ajudar a la Mariona a dur amb més facilitat i solvència les tres hores que durava el taller. A tots tres, moltes gràcies per la seva gran ajuda de part de la Junta de l'Ampa.

Finalment, des de l'Ampa, només ens resta agrair, de nou, al Salvador Juanpere i a la Mariona la seva col·laboració i interès en vers la nostra Escola.

En Salvador Juanpere fent magisteri sobre les arrels del seu art a l'alumnat de l'escola.

La Mariona Quadrada impartint el taller de cuina als nens i nenes que es van apuntar al curs.

ÀLEX - 9 ANYS

JUAN C. - 9 ANYS

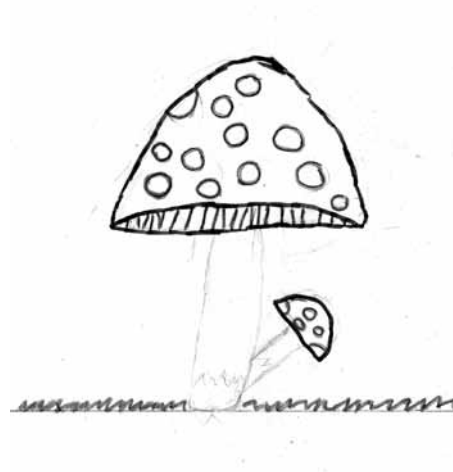
SERGI - 9 ANYS

MIREIA - 9 ANYS

OLGA - 9 ANYS

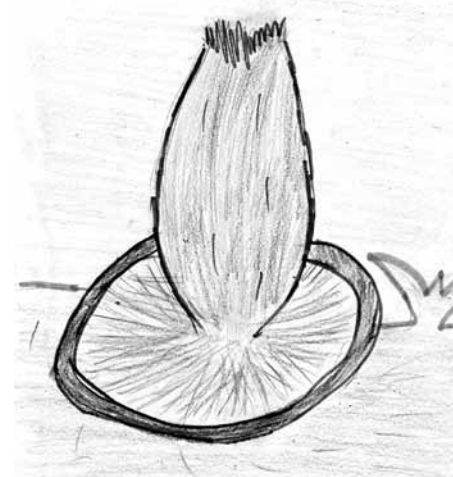
ACMRAF - 10 ANYS

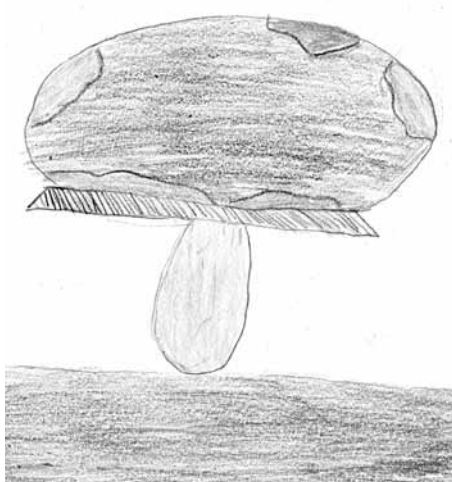
MARTA - 11 ANYS

CARLA - 10 ANYS

MARC - 11 ANYS

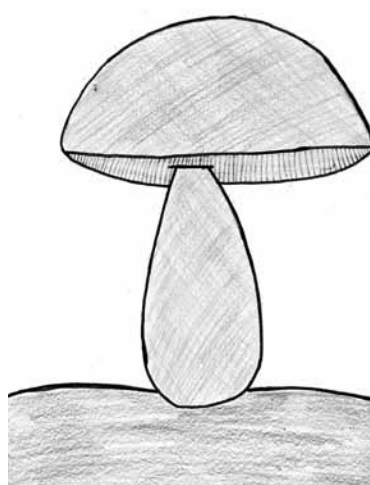
ADRIÀ - 11 ANYS

LAIA - 11 ANYS

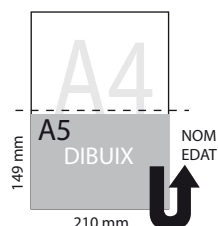
NICOLAS - 12 ANYS

JHONNY - 13 ANYS

“En aquest número publiquem els dibuixos de bolets que no vam poder publicar a l'anterior. Per al proper, que ja serà a l'estiu, us proposem una idea ben fresca per a “La Fresca”: **MODELS DE BANYADORS I BIKINIS!!**

Esperem els vostres dibuixos.”

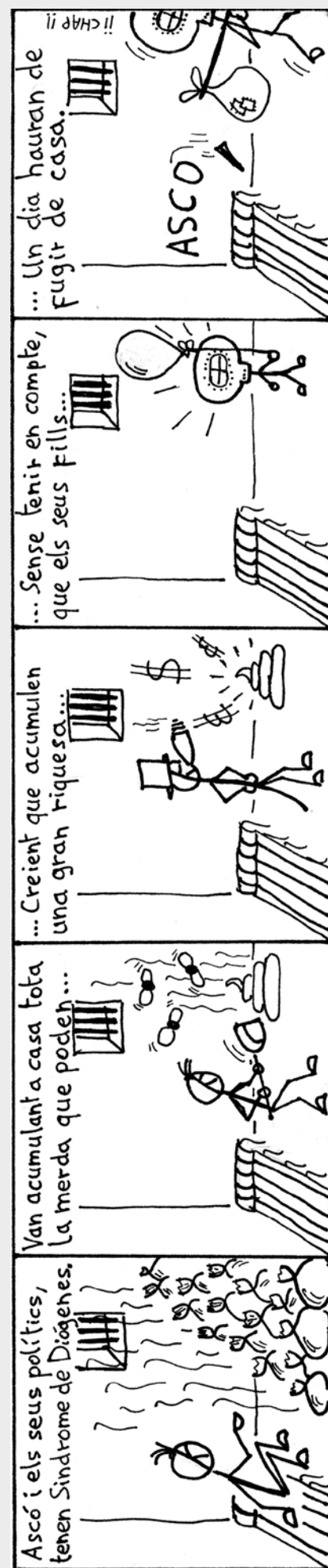

Recorda que el dibuix s'ha de fer tamany “quartilla” (mig A4) i darrera cal posar el nom complet i l'edat.”

P

- ELECTRICITAT
- FONTANERIA
- CALEFACCIÓ
- GAS

Mas del Aleu, 14
43365 ALFORJA
Tels. 649 200 747 - 977 816 116

Cooperativa Agrícola

Caixa Rural de Vilaplana

Els nostres carrers

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

AJUNTAMENT
DE VILAPLANA

DIPUTACIÓ DE
TARRAGONA

CONSELL COMARCAL
DEL BAIX CAMP

LO PEDRIS